

บทที่ 4

บทประเมินและสรุป

ในบทที่ผ่านมาจะเห็นว่า การที่ทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ให้ความสำคัญกับค่าทางอรรถศาสตร์หรือความหมายของชื่อว่าอยู่ที่เงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อนั้น ทำให้ทัศนะดังกล่าวสามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้โดยตรง อย่างไรก็ตามผู้เขียนได้เสนอทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่สองทัศนะ ได้แก่ ทัศนะของอีวานส์ และทัศนะของเซนเบอร์รี่ แม้ว่าทั้งคู่จะมีความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับค่าทางอรรถศาสตร์ของชื่อร่วมกัน แต่ในรายละเอียดแล้วแตกต่างกัน กล่าวคือ อีวานส์ปฏิเสธแนวคิดที่ว่าถ้อยคำมีอรรถสารได้แม้ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง เนื่องจากอรรถสารตามความเข้าใจของอีวานส์คือ วิธีการคิดถึงวัตถุที่ชื่อบ่งถึงของผู้ใช้ภาษา ซึ่งมีลักษณะที่ต้องการวัตถุ ในขณะที่เซนเบอร์รี่ยอมรับแนวคิดที่ว่าถ้อยคำมีอรรถสารได้แม้ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงและอธิบายความหมายของถ้อยคำประเภทดังกล่าว โดยอาศัยมโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ และมโนทัศน์เรื่องแหล่งที่มาเริ่มแรกเป็นหลัก

ในบทนี้จะประเมินทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ทั้งสองทัศนะ โดยมีข้อสรุปว่าทัศนะของอีวานส์สามารถหาทางออกให้แก่ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้อย่างเหมาะสมที่สุด ผู้เขียนแบ่งเนื้อหาของบทนี้ออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกวิจารณ์ทัศนะของเซนเบอร์รี่ว่ามีข้อบกพร่องที่แก้ไขได้ยาก ส่วนที่สองประเมินทัศนะของอีวานส์ว่ามีข้อได้เปรียบกว่าทัศนะของเซนเบอร์รี่อย่างไร รวมทั้งผู้เขียนจะตอบข้อโต้แย้งที่มีต่อทฤษฎีชื่อเชิงบรรยายของอีวานส์ และแสดงให้เห็นว่าข้อโต้แย้งดังกล่าวเกิดจากความเข้าใจผิด

4.1 ประเมินทัศนะของเซนเบอร์รี่

เซนเบอร์รี่อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับโดยใช้มโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อว่าความหมายของชื่อทั้งชื่อทั่วไปและชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ใช่วัตถุที่ชื่อบ่งถึง แต่เป็นเงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อนั้น เมื่อรู้เงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อจากการตั้งชื่อครั้งแรก นั่นเท่ากับว่าเรารู้ความหมายของชื่อดังกล่าว ไม่ว่าชื่อนั้นจะบ่งถึงวัตถุหรือไม่ การจะบอกได้ว่าวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแต่ละวิธีแตกต่างกันอย่างไรจึงต้องพิจารณาจากแหล่งที่มาเริ่มแรกที่แตกต่างกันของชื่อ ความเข้าใจนี้ทำให้สามารถจำแนกการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่ต่างกันได้ อย่างไรก็ตามในกรณีค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เซนเบอร์รี่ได้เสนอัจพจน์ทางอรรถศาสตร์ที่มีฐานมาจากตรรกวิทยาแบบ Free Logic ว่า “สำหรับทุกสิ่ง x ชื่อ ‘ g ’ บ่งถึง x ก็ต่อเมื่อ x คือ g ” ซึ่ง

ตรรกวิทยาแบบ Free Logic แสดงให้เห็นว่าสิ่งพจน์นี้ไม่ได้เชื่อมโยงชื่อเข้ากับวัตถุหรือคำบรรยายใด ทำให้สามารถกำหนดค่าความจริงของประโยคประเภทดังกล่าวได้¹

ในส่วนนี้ผู้เขียนจะแสดงให้เห็นว่าทัศนะของเซนเบอร์รี่ยังคงมีปัญหาและสามารถหาตัวอย่างแย้งได้ ทำให้การแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเซนเบอร์รี่ไม่น่าเชื่อถือ โดยผู้เขียนจะพิจารณาตามประเด็นได้แก่ ประเด็นแรกคือมโนทัศน์เรื่องความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อ ประเด็นที่สองคือมโนทัศน์เรื่องแหล่งที่มา และประเด็นที่สามคือมโนทัศน์เรื่องอรรถสาร ซึ่งแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

1.) ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อ

เซนเบอร์รี่กล่าวว่า แม้ว่าเราไม่ได้อยู่ในสถานการณ์การตั้งชื่อครั้งแรกของชื่อชื่อหนึ่ง แต่การใช้ชื่อของเราสามารถย้อนกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรก ผ่านความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อ อาจกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อเป็นเงื่อนไขพอเพียง (sufficient condition) สำหรับการกำหนดความหมายของการใช้ชื่อนั้น แม้ว่าเซนเบอร์รี่ไม่ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนว่าความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ผู้เขียนคิดว่ากรณีที่เซนเบอร์รี่ยอมรับภาพความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบคริปก็ แสดงให้เห็นว่าเซนเบอร์รี่เห็นด้วยกับมโนทัศน์เรื่องความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของคริปก็ที่ว่า ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อเป็นความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชื่อของเรากับการใช้ชื่อก่อนหน้า ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อเรามีความตั้งใจที่จะใช้ชื่อดังกล่าวบ่งถึงสิ่งเช่นเดียวกับการใช้ชื่อก่อนหน้านี้ ที่เราเรียนรู้การใช้ชื่อนั้นมา² ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อในลักษณะนี้สามารถรักษาลิงก์ที่ถูกบ่งถึงหรือความหมายเดิมไว้ได้

ผู้เขียนคิดว่าความเข้าใจดังกล่าวไม่สามารถอธิบายกรณีของการใช้ชื่อชื่อหนึ่งที่เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง เช่น การใช้ชื่อ "มาดากัสการ์"^{*} เป็นต้น ชื่อดังกล่าวถูก

¹ R. M. Sainsbury, "Sense without Reference," in *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, ed. R. M. Sainsbury (London: Routledge, 2002), pp. 206 - 207.

² Saul A. Kripke, *Naming and Necessity* (Oxford: Basil Blackwell, 1980), pp. 96 - 97.

^{*} อีวานส์กล่าวถึงตัวอย่างดังกล่าวเพื่อวิจารณ์ทฤษฎีเชิงสาเหตุว่า ไม่สามารถอธิบายกรณีที่ชื่อเปลี่ยนสิ่งที่ถูกบ่งถึง หรือความหมายของชื่อเปลี่ยนไปได้ แต่ในที่นี้ผู้เขียนกล่าวถึงตัวอย่างนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อไม่เพียงพอต่อการกำหนดความหมายของชื่อ ดู Gareth Evans, "The Causal Theory of Names," in *Collected Papers*, ed. Gareth Evans (Oxford: Clarendon Press, 2002), p. 10.

ตั้งขึ้นครั้งแรกโดยกะลาสีชาวอาหรับเพื่อใช้เรียกแผ่นดินส่วนหนึ่งของทวีปแอฟริกา ต่อมา มาร์โคโพลได้เรียนรู้การใช้ชื่อนี้จากกะลาสีชาวอาหรับ และเมื่อมาร์โคโพลใช้ชื่อดังกล่าวโดยมีความตั้งใจที่จะบ่งถึงสิ่งเดียวกันกับการใช้ของกะลาสีชาวอาหรับ (การตั้งชื่อครั้งแรก) แต่ด้วยความเข้าใจผิดมาร์โคโพลเข้าใจว่าชื่อ "มาดากัสการ์" ใช้เรียกเกาะของทวีปแอฟริกา และมาร์โคโพลใช้ชื่อดังกล่าวในความหมายนั้นเสมอมา สมมติว่าเราเรียนรู้การใช้ชื่อ "มาดากัสการ์" จากมาร์โคโพล และเมื่อเราใช้ชื่อดังกล่าว เรามีความตั้งใจที่จะบ่งถึงสิ่งเดียวกันกับที่มาร์โคโพลบ่งถึงนั่นคือ เกาะของทวีปแอฟริกา ถ้าวิเคราะห์ตัวอย่างนี้ตามความเข้าใจของเซนเบอร์รี่จะเห็นว่า การใช้ชื่อ "มาดากัสการ์" ของเรามีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อการใช้ชื่อของมาร์โคโพล ซึ่งสามารถย้อนกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกที่ชื่อ "มาดากัสการ์" ใช้เรียกแผ่นดินส่วนหนึ่งของทวีปแอฟริกา ทำให้ชื่อ "มาดากัสการ์" ที่เราใช้หมายถึงแผ่นดินส่วนหนึ่งของทวีปแอฟริกา แต่ในความเป็นจริงนั้นการใช้ชื่อดังกล่าวของเราหมายถึงเกาะของทวีปแอฟริกา

จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า แม้ว่าเราตั้งใจที่จะใช้ชื่อให้มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงเหมือนกันกับการใช้ก่อนหน้านั้น ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อที่เกิดขึ้นระหว่างการใช้ชื่อของเรากับการใช้ก่อนหน้าไม่ได้รับประกันถึงการย้อนกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรก ดังจะเห็นได้จากการใช้ชื่อ "มาดากัสการ์" ของเราที่ไม่ได้หมายถึงแผ่นดินส่วนหนึ่งของทวีปแอฟริกา และไม่สามารถย้อนกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกของกะลาสีชาวอาหรับ แม้ว่าเรามีความตั้งใจที่จะใช้ชื่อดังกล่าวตามการใช้ก่อนหน้าก็ตาม ผู้เขียนคิดว่าความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบลูกโซ่ที่สามารถย้อนไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกได้ เนื่องจากในการใช้ชื่อชื่อหนึ่งไม่มีลักษณะร่วมที่เพียงพอระหว่างการใช้ต่างๆ ซึ่งจะเชื่อมโยงการใช้เหล่านั้นเข้าด้วยกัน แต่ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อเป็นความสัมพันธ์เชิงเดี่ยวที่เกิดขึ้นระหว่างการใช้ชื่อของเรากับการใช้ก่อนหน้าที่เราเรียนรู้การใช้ชื่อดังกล่าวมาเท่านั้น นั่นแสดงให้เห็นว่า แม้ว่าเราตั้งใจที่จะใช้ชื่อบ่งถึงสิ่งเดียวกัน เงื่อนไขนั้นไม่สามารถทำให้เราย้อนกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกได้ และเราจะไม่สามารถรู้ความหมายของชื่อนั้นได้ ภายใต้เงื่อนไขที่ถือว่าการตั้งชื่อครั้งแรกเป็นสิ่งที่ให้ความหมายแก่ชื่อนั้น ตามความเข้าใจของเซนเบอร์รี่

อย่างไรก็ตามผู้เขียนคิดว่า ถ้าความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งอธิบายความหมายของการใช้ชื่อ เราจำเป็นต้องปรับมโนทัศน์ดังกล่าวในลักษณะที่อีวานส์เสนอว่า ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุไม่ใช่ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชื่อ แต่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุกับข้อมูลที่เราเกี่ยวข้องกับวัตถุนั้น³ ความเข้าใจเช่นนี้ทำให้สามารถอธิบายความหมายของการใช้

³ Gareth Evans, "The Causal Theory of Names," in *Collected Papers*, p. 13.

ชื่อ “มาดากัสการ์” ของเราได้ว่าหมายถึงเกาะของทวีปแอฟริกา เนื่องจากเมื่อเราใช้ชื่อดังกล่าว ข้อมูลที่เรามีขณะใช้ชื่อนั้นเป็นข้อมูลที่มาจากเกาะของทวีปแอฟริกา แม้ว่าในตัวอย่างนี้เราไม่ได้รับรู้ข้อมูลดังกล่าวโดยตรงก็ตาม

2.) แหล่งที่มา

เซนเบอร์รี่อธิบายมโนทัศน์เรื่องแหล่งที่มาว่าหมายถึง แหล่งที่มาในการนำเสนอชื่อชื่อหนึ่ง⁴ นอกจากนี้จะเห็นว่า จากตัวอย่างมังกรเพียมมา แหล่งที่มาในทัศนะของเซนเบอร์รี่มีลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ต้องเป็นแหล่งที่มาเริ่มแรก (ultimate origin) เท่านั้น⁵ เซนเบอร์รี่เห็นด้วยกับคริบก็ว่า การตั้งชื่อครั้งแรกหรือแหล่งที่มาเริ่มแรกเป็นสิ่งที่ให้ความหมายแก่ชื่อนั้น⁶ โดยนำมาปรับใช้กับการอธิบายความหมายของทั้งชื่อทั่วไปและชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับการที่เซนเบอร์รี่รับลักษณะบางประการของทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ ซึ่งได้แก่ ความเป็นไปได้ของถ้อยคำที่มีอรรถสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง ทำให้เซนเบอร์รี่คิดว่าการตั้งชื่อครั้งแรกไม่จำเป็นต้องมีวัตถุที่ถูกให้ชื่อ ดังนั้นการตั้งชื่อครั้งแรกของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงเป็นไปได้นอกจากนี้เซนเบอร์รี่เสนอเกณฑ์การจำแนกการใช้ชื่อต่างๆ โดยพิจารณาจากแหล่งที่มาเริ่มแรกว่า ถ้าการใช้ชื่อ “ก” และการใช้ชื่อ “ข” มีแหล่งที่มาเริ่มแรกร่วมกัน จะถือว่าการใช้ชื่อเหล่านี้มีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกัน ดังตัวอย่างการใช้ชื่อ “เพียมมา” ของเราและผู้อื่น ที่อาจมีข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อบ่งถึงต่างกัน แต่การใช้เหล่านั้นถือเป็นวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกัน เนื่องจากการมีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อ ทำให้การใช้ชื่อเหล่านั้นสามารถย้อนกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกเช่นเดียวกัน*

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่า เงื่อนไขสำคัญสำหรับการจำแนกการใช้ชื่อมีสองประการคือ ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อระหว่างความตั้งใจในการใช้ชื่อของเราให้บ่งถึงสิ่งเดียวกับกับการใช้ก่อนหน้า และแหล่งที่มาเริ่มแรกของการใช้ชื่อของเรา ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นแล้วว่า

⁴ R. M. Sainsbury, “Sense without Reference,” in *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, p. 210. จากข้อความว่า “...source in acts of name-introduction.”

⁵ *Ibid.*, p. 214. จากข้อความว่า “...although the information that Fiamma is green is new to T_1 , and the information that Fiamma is red is new to T_2 , both these pieces of information were intended by their producers to link to Fiamma, so the “ultimate” origin lies further back, with T_0 . This is the source that is invoked by my proposal.”

⁶ *Ibid.*, p. 212.

* ดูรายละเอียดเพิ่มหน้า 80 - 81.

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อเพียงสิ่งเดียวนั้นไม่เพียงพอต่อการย้อนกลับไปสู่แหล่งที่มาเริ่มแรก ในส่วนนี้ผู้เขียนจะแสดงให้เห็นว่า เราไม่สามารถใช้แหล่งที่มาเริ่มแรกเป็นเกณฑ์จำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อต่างๆ ได้ เนื่องจากสามารถหาตัวอย่างแย้งคือ กรณีที่การใช้ชื่อมีแหล่งที่มาเริ่มแรกร่วมกัน แต่เป็นวิธีปฏิบัติในการใช้ที่ต่างกัน

ผู้เขียนคิดว่า การจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อต่างๆ ด้วยแหล่งที่มาเริ่มแรกของเซนเบอร์รี่ เป็นเพียงการอธิบายความหมายของชื่อต่างๆ โดยไม่สนใจข้อมูลหรือรายละเอียดที่ผู้ใช้มีต่อชื่อนั้น ทำให้อาจมีชื่อที่มีความหมายเดียวกัน (มีแหล่งที่มาเริ่มแรกร่วมกัน) แม้ว่าผู้ใช้จะมีข้อมูลเกี่ยวกับชื่อดังกล่าวต่างกัน เช่น การใช้ชื่อ “เพียมมา” ของเราซึ่งหมายถึงมังกรสีเขียว แต่การใช้ชื่อ “เพียมมา” ของผู้อื่นหมายถึงมังกรสีแดง ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่าหากผู้ใช้สองคนมีข้อมูลเกี่ยวกับชื่อชื่อหนึ่งที่มีรายละเอียดต่างกันมาก ในกรณีนี้การใช้ชื่อของผู้ใช้ทั้งสองจะถือเป็นวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่ออย่างเดียวกัน หรือมีความหมายเดียวกันหรือไม่ ถ้าพิจารณาตามทัศนะของเซนเบอร์รี่จะเห็นว่า การใช้ชื่อดังกล่าวมีวิธีปฏิบัติในการใช้แบบเดียวกัน และชื่อเหล่านี้มีความหมายเหมือนกัน ครอบคลุมที่การใช้ชื่อเหล่านั้นมีแหล่งที่มาเริ่มแรกร่วมกัน แต่ผู้เขียนคิดว่าข้อสรุปเช่นนี้ไม่น่าเชื่อถือ เพราะการที่เซนเบอร์รี่รับในทัศนะเรื่องอรรถสสารแบบเฟรเก้ที่ว่า ความหมายระดับอรรถสสารเป็นสิ่งซึ่งอธิบายความต่างที่เกี่ยวกับค่าความคิดของผู้ใช้ภาษา แสดงให้เห็นว่าการมีข้อมูลเกี่ยวกับชื่อที่ต่างกันสามารถทำให้ชื่อนั้นมีความหมายต่างกัน หรือการใช้ชื่อดังกล่าวมีวิธีปฏิบัติในการใช้ที่ต่างกันก็ได้ อาจกล่าวได้ว่าในทัศนะของเซนเบอร์รี่เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อไม่สอดคล้องกับมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารแบบเฟรเก้ ที่เซนเบอร์รี่รับเป็นความคิดพื้นฐาน*

อย่างไรก็ตามผู้เขียนคิดว่า การใช้ชื่อสองการใช้สามารถมีแหล่งที่มาเริ่มแรกร่วมกัน แต่มีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อที่ต่างกัน ซึ่งถือเป็นตัวอย่างแย้งความคิดเกี่ยวกับเกณฑ์การจำแนกการใช้ชื่อด้วยแหล่งที่มาเริ่มแรกของเซนเบอร์รี่ สมมติว่า A เป็นชาวคริสเตียนและ B เป็นชาวมุสลิม การใช้ชื่อ “เยชู” ของทั้ง A และ B มีแหล่งที่มาเริ่มแรกร่วมกันคือ การที่โยเซฟตั้งชื่อ “เยชู” ขึ้นครั้งแรกเพื่อใช้เรียกบุตรของมารีย์⁷ สำหรับเซนเบอร์รี่แล้วการใช้ชื่อ “เยชู” ของทั้ง A และ B มีวิธีปฏิบัติในการใช้แบบเดียวกัน หรือมีความหมายเหมือนกัน แต่จะเห็นว่าความหมายของชื่อ “เยชู” ของ A และ B มีความหมายแตกต่างกัน หรือข้อมูลที่ A และ B มีต่อชื่อ “เยชู” เป็นข้อมูลที่มียรายละเอียดที่แตกต่างกันอย่างมากคือ การใช้ชื่อ “เยชู” ของ A หมายถึง พระเยซูผู้เป็นพระบุตร

* ผู้เขียนจะกล่าวถึงประเด็นดังกล่าวโดยละเอียดในส่วนถัดไปหัวข้อมโนทัศน์เรื่องอรรถสสาร

⁷ สมาคมพระคริสตธรรมไทย, พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่, พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพฯ: สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2543), หน้า 2, 87. มธ. 1 : 21 – 25, ลก. 1 : 31.

ที่เป็นภาคหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งมีลักษณะเป็นบุคคลธรรมดาและลึกลับศักดิ์สิทธิ์ (divine) ในตัวเอง ขณะที่ B ใช้ชื่อ “เยชู” หมายถึง นบีอีซา* ที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งมีลักษณะเป็นบุคคลธรรมดา ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า การมีแหล่งที่มาเริ่มแรกร่วมกันระหว่างการใช้ชื่อไม่ใช่เงื่อนไขจำเป็นสำหรับการมีวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่ออย่างเดียวกัน แม้การใช้ชื่อหนึ่งมีแหล่งที่มาเริ่มแรก เช่นเดียวกับการใช้ชื่ออื่น นั้นไม่ได้หมายความว่า การใช้ทั้งสองเป็นวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อแบบเดียวกัน ความเข้าใจเช่นนี้ขัดกับทัศนะของเซนเบอร์รี่ ทำให้ผู้เขียนคิดว่าทัศนะของเซนเบอร์รี่เกี่ยวกับเกณฑ์จำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อด้วยแหล่งที่มาเริ่มแรกไม่น่าเชื่อถือ นอกจากนี้ทัศนะดังกล่าวยังคงมีข้อบกพร่องที่ไม่ให้ความสำคัญกับความต่างของข้อมูลเกี่ยวกับชื่อที่ผู้ใช้มี ซึ่งทำให้เซนเบอร์รี่ไม่สามารถอธิบายค่าความคิดของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อชื่อนั้นได้

3.) มโนทัศน์เรื่องอรรถสสาร

เซนเบอร์รี่อ้างว่าทัศนะของเขาเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นทัศนะแบบเฟรเก้ประเภทหนึ่ง⁸ ซึ่งมีฐานมาจากการรับทฤษฎีทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ที่เสนอว่า ถ้อยคำสามารถมีอรรถสสารแม้ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง เซนเบอร์รี่คิดว่าความต่างของคำเอกพจน์ที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันสามารถอธิบายได้จากการที่คำเหล่านั้นมีอรรถสสารต่างกัน อย่างไรก็ตามมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารตามความเข้าใจของเซนเบอร์รี่ต่างจากของเฟรเก้คือ เซนเบอร์รี่คิดว่าอรรถสสารไม่ใช่รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ หรือไม่ใช่วิธีการคิดถึงวัตถุ แต่อรรถสสารขึ้นอยู่กับภาษาในลักษณะที่เราไม่สามารถพูดถึงอรรถสสารได้ถ้าไม่ใช่ภาษา เช่น อรรถสสารของชื่อ “วัลคัน” เราจะใช้วลี “อรรถสสารของชื่อ ‘วัลคัน’ ” เพื่อระบุถึงความหมายระดับอรรถสสารของชื่อนั้น เซนเบอร์รี่เสนอว่าอรรถสสารเป็นคุณสมบัติของถ้อยคำทางภาษา ซึ่งเราสามารถรับรู้คุณสมบัติดังกล่าวได้โดยพิจารณาจากวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ

ในตอนนี้ผู้เขียนจะวิจารณ์มโนทัศน์เรื่องอรรถสสารว่า เซนเบอร์รี่ไม่ได้ใช้มโนทัศน์ดังกล่าวในการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารไม่ได้เป็นมโนทัศน์แบบเฟรเก้ตามที่เซนเบอร์รี่อ้าง ทำให้ทัศนะของเซนเบอร์รี่ที่มีฐานมาจากการรับถ้อยคำที่มีอรรถสสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงแบบเฟรเก้ ไม่น่าเชื่อถือ

* ชื่อ “อีซา” เป็นชื่อภาษาอารบิกที่มีความหมายเดียวกันกับชื่อ “เยชู” ในภาษาอังกฤษ และชาวมุสลิมเชื่อว่านบีอีซาและพระเยชูเป็นบุคคลคนเดียวกัน

⁸ R. M. Sainsbury, *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*, pp. 28, 206. เซนเบอร์รี่เรียกทัศนะของตนว่าเป็นทัศนะแบบ “pared down Fregeanism”

การที่เซนเบอริรับถ้อยคำที่มีอรรถสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง แสดงว่าเซนเบอริคิดว่า ถ้อยคำดังกล่าวหรือชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับยังคงมีความหมายระดับอรรถสาร ซึ่งเป็นความหมายที่อยู่ในชื่อตัวเอง เช่น อรรถสารของชื่อ "วัลคีน" ก็คือคุณสมบัติบางประการที่มีอยู่ในชื่อ "วัลคีน" แต่เมื่อวิเคราะห์ทัศนะของเซนเบอริเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะเห็นว่า เซนเบอริอธิบายความหมายของชื่อประเภทดังกล่าวด้วยการตั้งชื่อครั้งแรก* ซึ่งเป็นการกำหนดให้ชื่อชื่อหนึ่งใช้เรียกหรือบ่งถึงสิ่งหนึ่ง ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงไม่ใช่ตัวชื่อเอง แต่เป็นการกำหนดการใช้ชื่อดังกล่าว นั่นแสดงให้เห็นว่า ถ้าเซนเบอริเข้าใจว่าอรรถสารของชื่อคือคุณสมบัติทางภาษาของชื่อนั้น การอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะของเซนเบอริเช่นนี้ จะไม่ได้อาศัยมโนทัศน์เรื่องอรรถสารแบบเฟรเก้

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเซนเบอริคิดว่า มโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อจะช่วยให้เข้าใจอรรถสารของชื่อนั้นได้ แต่ผู้เขียนเห็นว่าความเข้าใจดังกล่าวยังคงไม่สามารถแสดงให้เห็นว่าการอธิบายว่าความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือการตั้งชื่อนั้นขึ้นครั้งแรก เกี่ยวข้องกับมโนทัศน์เรื่องอรรถสารอย่างไร เซนเบอริไม่สามารถอธิบายความเชื่อมโยงระหว่างมโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อและมโนทัศน์เรื่องอรรถสารได้ ผู้เขียนคิดว่าเซนเบอริเสนอมโนทัศน์เรื่องการใช้ชื่อขึ้นเพียงเพื่อใช้แก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเท่านั้น โดยไม่ให้ความสำคัญกับอรรถสารที่เซนเบอริคิดว่าเป็นคุณสมบัติทางภาษาของถ้อยคำแต่ละถ้อยคำ ในการแก้ปัญหาดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าทัศนะของเซนเบอริเพียงแคร์ับมโนทัศน์เรื่องอรรถสารเพื่อชี้ให้เห็นว่ามีความหมายระดับอรรถสาร และถ้อยคำสามารถมีอรรถสารได้ แม้ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง มโนทัศน์ดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแต่อย่างใด

นอกจากนี้ผู้เขียนคิดว่าเมื่อเปรียบเทียบมโนทัศน์เรื่องอรรถสารแบบเฟรเก้และของเซนเบอริในรายละเอียดแล้วจะเห็นว่า มโนทัศน์เรื่องอรรถสารของเซนเบอริแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้เป็นเพราะว่า สำหรับเฟรเก้ มโนทัศน์เรื่องอรรถสารสามารถอธิบายลักษณะสำคัญของปรากฏการณ์ทางภาษาสามประการ** ว่าเกิดจากการมีอรรถสารหรือความหมายที่เกี่ยวข้องกับความสามารรถทางการคิดของผู้ใช้ภาษาที่ต่างกัน แต่มโนทัศน์เรื่องอรรถสารของเซนเบอริไม่สามารถอธิบายปรากฏการณ์เหล่านั้นในลักษณะเดียวกับที่เฟรเก้อธิบายได้ เพราะ

* การอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับด้วยการตั้งชื่อครั้งแรกเป็นการอธิบายความหมายของชื่อประเภทดังกล่าวโดยอาศัยมโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ

** ปรากฏการณ์ทางภาษาสามประการได้แก่ ความต่างของประโยคเอกลักษณ์สองประโยคที่บ่งถึงสิ่งเดียวกัน ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และการไม่สามารถแทนที่กันของคำที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันในประโยคที่เกี่ยวกับความเชื่อ

อรรถสสารสำหรับเซนเบอร์รี่ ไม่มีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการคิดของผู้ใช้ภาษา แต่อย่างใด ในทางกลับกันอรรถสสารเป็นเพียงคุณสมบัติทางภาษาของถ้อยคำที่ถูกอธิบายด้วย มโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อเท่านั้น

ผู้เขียนคิดว่าการที่มโนทัศน์เรื่องอรรถสสารของเซนเบอร์รี่ไม่ใช่มโนทัศน์แบบเฟรเก้ จะส่งผลกระทบต่อทัศนคติของเซนเบอร์รี่เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ หรือการรับถ้อยคำที่มีอรรถสสาร แต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง ในลักษณะที่เซนเบอร์รี่จะไม่สามารถใช้เหตุผลชุดเดียวกับที่เฟรเก้ใช้ในการ สนับสนุนมโนทัศน์ดังกล่าวได้ ทำให้เซนเบอร์รี่ต้องแสดงเหตุผลสนับสนุนการรับถ้อยคำที่มี อรรถสสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงของเขาเอง จากการศึกษาและวิเคราะห์ทัศนคติของเซนเบอร์รี่ ผู้เขียนเห็นว่าเซนเบอร์รี่ไม่ได้ให้เหตุผลสนับสนุนในประเด็นดังกล่าวไว้ เซนเบอร์รี่เพียงแต่ ยอมรับไว้เป็นสมมติฐานก่อนว่า ในภาษารวมชาติทั่วไปมีถ้อยคำประเภทดังกล่าวอยู่จริง ผู้เขียนจึงคิดว่าทัศนคติของเซนเบอร์รี่เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่น่าเชื่อถือ

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า มโนทัศน์พื้นฐานของเซนเบอร์รี่เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มี สิ่งรองรับมีข้อบกพร่อง ดังจะเห็นได้จากมโนทัศน์เรื่องความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อที่ไม่ เพียงพอต่อการย้อนกลับไปสู่การตั้งชื่อครั้งแรกที่ถือเป็นความหมายของชื่อนั้น มโนทัศน์เรื่อง แหล่งที่มาเริ่มแรกที่ไม่ให้ความสำคัญแก่รายละเอียดที่ต่างกันซึ่งผู้เขียนมีต่อชื่อชื่อหนึ่ง ทำให้ ทัศนคติของเซนเบอร์รี่ไม่สามารถอธิบายความต่างของประโยคเอกลักษณะที่สองประโยคที่ประกอบ ด้วยชื่อที่มีแหล่งที่มาเริ่มแรกร่วมกันได้ และมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารของเซนเบอร์รี่ที่ไม่ใช่ อรรถสสารแบบเฟรเก้ เซนเบอร์รี่จึงไม่สามารถใช้เหตุผลสนับสนุนของเฟรเก้ในการสนับสนุน ทัศนคติของตนได้

นอกจากนี้ ผู้เขียนคิดว่ามโนทัศน์ทั้งสามประการที่มีข้อบกพร่องข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อ ทัศนคติของเซนเบอร์รี่เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ดังนี้

1.) มโนทัศน์เรื่องอรรถสสาร ที่ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นว่ามโนทัศน์ดังกล่าวไม่ใช่มโนทัศน์ แบบเฟรเก้ ทำให้เซนเบอร์รี่ไม่สามารถใช้เหตุผลสนับสนุนแบบเฟรเก้ เพื่ออธิบายการรับถ้อยคำที่มี อรรถสสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงของตนได้ ทัศนคติของเซนเบอร์รี่จึงกลายเป็นทัศนคติที่เกิดจาก สมมติฐานว่า มีถ้อยคำที่มีอรรถสสารแม้ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง โดยไม่มีเหตุผลสนับสนุนสมมติฐาน ดังกล่าว

2.) มโนทัศน์เรื่องแหล่งที่มาเริ่มแรก ที่เสนอว่าความหมายของชื่อคือแหล่งที่มาเริ่มแรก ซึ่งเป็นการกำหนดให้ชื่อชื่อหนึ่งใช้เรียกสิ่งหนึ่งหรือการตั้งชื่อครั้งแรก และมโนทัศน์เรื่อง ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อ ที่สามารถรักษาสิ่งที่ถูกบ่งถึงหรือความหมายเดิมไว้

มโนทัศน์ทั้งสองแสดงให้เห็นว่าความหมายในทัศนะของเซนเบอริเป็นสิ่งที่ผู้ใช้ภาษากำหนดขึ้นเอง และเป็นสิ่งที่ตายตัวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แม้ว่าเซนเบอริจะเสนอวิธีการอธิบายการเปลี่ยนความหมายของชื่อว่าเป็นเพราะการใช้ชื่อนั้นเกิดวิธีปฏิบัติในการใช้ใหม่ขึ้น ทำให้ความหมายของชื่อดังกล่าวเปลี่ยนไป ผู้เขียนคิดว่ากรอธิบายเช่นนี้ยังคงมีปัญหาในเรื่องของเกณฑ์การพิจารณาที่ไม่ชัดเจนว่าวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อใหม่จะเกิดขึ้นเมื่อใด

3.) การตัดประเด็นเรื่องการมีอยู่ของวัตถุที่ถูกให้ชื่อออกไป ทั้งในกรณีของชื่อทั่วไปและชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ทำให้การมีความหมายของชื่อในทัศนะของเซนเบอริไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกได้ ความหมายหรือภาษาจะไม่แสดงถึงในโลกแต่อย่างใด ในทางกลับกันภาษาเป็นเพียงแค่เครื่องมือหนึ่งในการสื่อสารที่มนุษย์กำหนดขึ้นเองเท่านั้น จะเห็นได้ว่าการไม่ให้ความสำคัญแก่วัตถุที่ถูกให้ชื่อ ทำให้ความหมายในทัศนะของเซนเบอริเหลือเพียงแต่ความหมายระดับ อรรถสารถายอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งต่างจากทัศนะแบบเฟรเก้ที่อธิบายว่าความหมายมีสองระดับคือ อรรถสารและสิ่งที่ถูกบ่งถึง อาจกล่าวได้ว่าทัศนะของเซนเบอริไม่ใช่ทัศนะแบบเฟรเก้

4.2 ประเมินทัศนะของอิวานส์

แม้ว่าอิวานส์ไม่ได้วิเคราะห์ความคิดเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในรายละเอียด แต่ผู้เขียนได้นำมโนทัศน์เรื่องชื่อเชิงบรรยายและมโนทัศน์เรื่องความสามารถในการจำแนกวัตถุที่เราคิดถึงออกจากวัตถุอื่นมาใช้ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ กล่าวได้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นชื่อเชิงบรรยายรูปแบบหนึ่ง ซึ่งความหมายของชื่อไม่ขึ้นอยู่กับการมีอยู่ของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง แต่ขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์เงื่อนไขเชิงบรรยายที่เกี่ยวข้องกับชื่อนั้น สำหรับประเด็นเรื่องค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อประเภทดังกล่าว อิวานส์คิดว่าเราสามารถกำหนดค่าความจริงของประโยคนั้นได้จากการพิจารณาเงื่อนไขความจริงของประโยคซึ่งเกิดจากเงื่อนไขเชิงบรรยายที่เกี่ยวข้องกับชื่อนั้น ภายใต้ตรรกวิทยาแบบ Free Logic นอกจากนี้เรายังสามารถจำแนกวัตถุที่ชื่อประเภทดังกล่าวบ่งถึงออกจากวัตถุอื่นได้ แม้ว่าวัตถุนั้นจะไม่มีอยู่จริง โดยการวิเคราะห์จากเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้น ความเข้าใจเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า เราสามารถมีความคิดเกี่ยวกับชื่อเชิงบรรยายหรือชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ แม้ว่าชื่อนั้นไม่ได้บ่งถึงวัตถุเฉพาะใด ซึ่งอิวานส์เรียกความคิดประเภทนี้ว่า ความคิดเชิงบรรยาย (descriptive thought)

ผู้เขียนคิดว่าทัศนะของอิวานส์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีประเด็นที่น่าเชื่อถืออยู่สี่ประการ ได้แก่

- 1.) ในทัศนะของอิวานส์ ความหมายมีลักษณะภววิสัยและเป็นเกณฑ์บางอย่างซึ่งเป็นอิสระจากผู้ใช้ภาษา ทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถเข้าใจความหมายร่วมกันได้
- 2.) ทัศนะของอิวานส์สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลกได้อย่างครบถ้วน แม้ในกรณีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ
- 3.) การอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับและค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับซึ่งเชื่อมโยงกันในทัศนะของอิวานส์ แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นทางอรรถศาสตร์และประเด็นทางอภิปรัชญาเกี่ยวกับความหมาย
- 4.) การยอมรับหลักของรัสเซลล์เป็นหลักการพื้นฐานทำให้ทัศนะของอิวานส์สามารถหลีกเลี่ยงปัญหาทางญาณวิทยาที่เกิดจากคำถามแบบวิมตินิยม (skeptic) เกี่ยวกับความหมายได้

ประการแรกคือความหมายมีลักษณะภววิสัยและเป็นเกณฑ์ที่ไม่ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษา ผู้เขียนคิดว่ากรณีที่อิวานส์ให้ความสำคัญแก่วัตถุ โดยเสนอว่าอรรถศาสตร์คือวิธีการคิดถึงวัตถุซึ่งมีลักษณะขึ้นอยู่กับวัตถุ แสดงให้เห็นว่าแม้ว่าอิวานส์คิดว่ามีความหมายระดับอรรถศาสตร์ ที่ดูเหมือนเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการคิดของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อวัตถุที่ชื่อบ่งถึง และเป็นสิ่งที่ผู้ใช้ภาษากำหนดขึ้น แต่ความหมายในทัศนะของอิวานส์ไม่ได้มีลักษณะอัตวิสัย ซึ่งเปลี่ยนแปลงตามความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาแต่ละคน เพราะผู้ใช้ภาษาสามารถรับรู้ความหมายร่วมกันได้จากความหมายที่เป็นวัตถุหรือความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะของอิวานส์คือความสามารถในการแยกแยะวัตถุที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึงออกจากวัตถุอื่น โดยการวิเคราะห์ที่เงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้น ความหมายในลักษณะเช่นนี้ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ยึดอยู่กับความสามารถทางการวิเคราะห์และรวบรวมโนทัศน์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อ (conceptualize) ทำให้ความหมายมีลักษณะอัตวิสัยหรือขึ้นอยู่กับความรู้ของผู้ใช้ภาษา แต่อิวานส์คิดว่าความหมายดังกล่าวยังคงมีลักษณะภววิสัย เนื่องจากความสามารถในการแยกแยะวัตถุที่ชื่อบ่งถึงออกจากวัตถุอื่นนั้นเป็นความสามารถเชิงการคิดของผู้ใช้ภาษาที่อยู่ภายใต้โครงสร้างการอนุมาน ซึ่งผู้ใช้ภาษาทุกคนมีส่วนร่วม และทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถมีความคิดร่วมกันได้ อิวานส์เรียกโครงสร้างของระบบความคิดว่า "ข้อจำกัดทั่วไป" (the Generality constraint)

ข้อจำกัดทั่วไปคือ เงื่อนไขเกี่ยวกับระบบความคิดที่ว่า "ถ้าผู้ใช้ภาษาสามารถมีความคิดที่ a เป็น F ได้ เขาจะต้องมีความสามารถทางการวิเคราะห์และรวบรวมโนทัศน์ต่างๆ ที่ทำให้

เกิดความคิดว่า a เป็น G ได้”⁹ อาจกล่าวได้ว่าถ้าผู้ใช้ภาษาสามารถคิดว่า a เป็น F และคิดว่า b เป็น G แล้ว ผู้ใช้ภาษาจะมีความสามารถที่จะคิดว่า b เป็น F และ a เป็น G ด้วย¹⁰ เนื่องจากความคิดมีโครงสร้างที่ประกอบด้วยความสามารถที่ต่างกันสองประการคือ การมีมโนภาพของวัตถุ และการมีมโนภาพของคุณสมบัติ การมีความคิดว่า a เป็น F เป็นผลมาจากการมีมโนภาพเกี่ยวกับ a และการมีมโนภาพเกี่ยวกับ F ซึ่งมีลักษณะบางประการร่วมกับความคิดว่า a เป็น G คือ การมีมโนภาพเกี่ยวกับ a ประกอบกับการมีข้อจำกัดทั่วไป จึงทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถคิดว่า a เป็น G จากการมีความคิดว่า a เป็น F

ผู้เขียนคิดว่าโครงสร้างของการอนุมานความคิดหรือข้อจำกัดทั่วไปนี้ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าความคิดหรือความหมายในทัศนะของอิวานส์มีลักษณะกววิสัย ในแง่ที่ไม่ขึ้นอยู่กับการรับรู้ของผู้ใช้ภาษาเพียงประการเดียว แต่เป็นเรื่องของโครงสร้างที่ผู้ใช้ภาษาทุกคนมีเหมือนกันด้วย

นอกจากนี้ความหมายในทัศนะของอิวานส์ยังมีลักษณะเป็นเกณฑ์บางอย่างซึ่งเป็นที่อิสระจากผู้ใช้ภาษา ทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถใช้หรือตัดสินเกี่ยวกับความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมือนกัน เช่น ชื่อ “ทักษิณ ชินวัตร” ที่บ่งถึงคนคนหนึ่ง เราอาจคิดถึงคนคนนั้นว่าเป็นนายกรัฐมนตรีคนที่แล้วของประเทศไทย แต่เพื่อนของเราอาจคิดถึงคนคนนั้นว่าเป็นอาจารย์พิเศษของโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย แม้ว่าเราและเพื่อนจะคิดถึงคนที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึงในรูปแบบที่ต่างกัน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าความหมายของชื่อ “ทักษิณ ชินวัตร” ของเราต่างจากของเพื่อน ชื่อนั้นยังคงมีความหมายเหมือนกันคือ ทักษิณ ชินวัตร หรือคนที่ชื่อนั้นบ่งถึง ผู้เขียนคิดว่าความต่างนี้เป็นเพียงสิ่งที่ใช้อธิบายค่าความคิดของชื่อนั้นที่ผู้ใช้ภาษามีเท่านั้น

ประการที่สองคือการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลก ทัศนะของอิวานส์ให้ความสำคัญแก่ตัววัตถุ ดังจะเห็นได้จากการที่การมีอยู่ของวัตถุเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการมีความหมายของคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ ทั้งความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงและความหมายระดับอรรถสสาร ผู้เขียนคิดว่า การให้ความสำคัญแก่วัตถุในลักษณะเช่นนี้ ทำให้การอธิบายความหมายของคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ในทัศนะของอิวานส์สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกได้ นอกจากนี้การเสนอมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารว่าอรรถสสาร

⁹ Gareth Evans, *The Varieties of Reference* (Oxford: Clarendon, 1982), p. 104. จากข้อความว่า “Thus, if a subject can be credited with the thought that a is F, then he must have the conceptual resources for entertaining the thought that a is G, for every property of being G of which he has a conception.”

¹⁰ *Ibid.*, p. 102.

คือวิธีการคิดถึงวัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิดได้ เช่นกัน เช่น การใช้ชื่อ “กาแฟ” เพื่อบ่งถึงสุนัขพุดเดิลตัวหนึ่ง เมื่อเราใช้ชื่อดังกล่าวเราจะคิดถึงสุนัขตัวนี้เป็น สุนัขพุดเดิลตัวเมียสีน้ำตาลที่อาศัยอยู่ในบ้านของเรา ในกรณีนี้การใช้ชื่อ “กาแฟ” จะบ่งถึงความเป็นจริงคือ สุนัขพุดเดิลตัวหนึ่ง ซึ่งเราในฐานะผู้ใช้ภาษามีความคิดเกี่ยวกับสุนัขที่ถูกเรียกว่า “กาแฟ” ว่าเป็นสุนัขตัวเมียสีน้ำตาลที่อาศัยอยู่ในบ้านเรา อาจกล่าวได้ว่าผู้ใช้ภาษาได้ใช้ภาษาบ่งถึงวัตถุเฉพาะที่อยู่โลกวัตถุหนึ่ง และแสดงความคิดที่ผู้ใช้ภาษามีต่อวัตถุนั้น

อย่างไรก็ตามสำหรับอิวานส์ แม้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึง แต่การใช้ถ้อยคำดังกล่าวสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลกได้เช่นกัน โดยอาศัยมโนทัศน์เรื่องมโนภาพของวัตถุแบบไม่พื้นฐาน หรือความสามารถในการจำแนกวัตถุที่เราคิดถึงออกจากวัตถุอื่น* แบบไม่พื้นฐาน (non-fundamental Idea of object) ที่ว่า แม้ว่าเราไม่สามารถจำแนกวัตถุที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับบ่งถึงออกจากวัตถุอื่นได้จากการพิจารณาที่ตัววัตถุโดยตรง แต่เราสามารถจำแนกวัตถุนั้นได้จากการวิเคราะห์เงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เช่น ชื่อ “วัลคัน” ที่มีเงื่อนไขเชิงบรรยายซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับการเสนอชื่อดังกล่าวครั้งแรกว่า “เราจะเรียกสิ่งใดก็ตามที่เป็นดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์ว่าวัลคัน” เราสามารถจำแนกดาวเคราะห์ที่ชื่อ “วัลคัน” บ่งถึงออกจากวัตถุอื่นได้ เนื่องจากเราสามารถคิดถึงวัตถุดังกล่าวว่ามีคุณสมบัติการเป็นดาวเคราะห์ที่จำแนกวัตถุนั้นออกจากวัตถุอื่น ซึ่งได้มาจากเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้น และเมื่อเราจำแนกวัตถุนั้นออกจากวัตถุอื่นได้ นั้นหมายความว่าเราสามารถมีความคิดเกี่ยวกับวัตถุนั้นได้ ผู้เขียนคิดว่าความเข้าใจเช่นนี้สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลกได้ในลักษณะเดียวกันกับชื่อทั่วไปหรือคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์คือ ถ้ามีสิ่งซึ่งเป็นดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์ ผู้ใช้ภาษาจะใช้ชื่อ “วัลคัน” บ่งถึงสิ่งนั้น และแสดงความคิดของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง ว่าเป็นดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์เช่นกัน แต่ในกรณีนี้ต่างจากชื่อทั่วไปตรงที่วัตถุนั้นไม่มีอยู่จริง**

ประการที่สามคือความเชื่อมโยงระหว่างการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งนำไปสู่ความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นทางอรรถศาสตร์และประเด็นทางอภิปรัชญาเกี่ยวกับความหมายในทัศนะของอิวานส์

* ความสามารถในการจำแนกวัตถุที่เราคิดถึงออกจากวัตถุอื่น จะมีขึ้นก็ต่อเมื่อเราคิดถึงวัตถุนั้นในฐานะที่มีฐานความต่างพื้นฐานอยู่

** ดูรายละเอียดที่หน้า 74 - 75.

อิวานส์อาศัยสัญพจน์ทางอรรถศาสตร์สำหรับชื่อเชิงบรรยาย ซึ่งมีการกล่าวถึงเงื่อนไขเชิงบรรยาย บางอย่างที่เป็นเงื่อนไขการบังถึงของชื่อนั้น เพื่ออธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับและค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ อย่างไรก็ตามสำหรับการอธิบายค่าความจริงนั้น อิวานส์ต้องจำกัดกฎทางตรรกวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการมีอยู่สองกฎคือ กฎการสรุปบางสิ่งจากการกำหนดเฉพาะ และกฎการกำหนดเฉพาะจากการอ้างทั้งหมด* เพื่อให้สัญพจน์ทางอรรถศาสตร์สำหรับชื่อเชิงบรรยายมีข้อผูกมัดเกี่ยวกับการมีอยู่ ซึ่งทำให้สามารถอธิบายค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ผู้เขียนคิดว่าคำอธิบายนี้ชี้ให้เห็นการอธิบายความหมายและค่าความจริงเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่เชื่อมโยงกัน เนื่องจากประเด็นทั้งสองอาศัยความคิดเดียวกันคือ สัญพจน์ทางอรรถศาสตร์สำหรับชื่อเชิงบรรยาย

จะเห็นว่าทัศนะของอิวานส์ต่างจากทัศนะของเซนเบอริร์ ซึ่งอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแยกจากค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าว คือเซนเบอริร์อาศัยมโนทัศน์เรื่องการใช้ชื่อในการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ในขณะที่อธิบายค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อประเภทดังกล่าว โดยใช้สัญพจน์ทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ ผู้เขียนคิดว่าทัศนะของเซนเบอริร์ไม่สามารถแสดงความเชื่อมโยงได้ว่า การมีความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเกี่ยวข้องกับค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าวได้อย่างไร อาจกล่าวได้ว่าทัศนะของเซนเบอริร์แยกประเด็นทางอรรถศาสตร์เกี่ยวกับความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ออกจากประเด็นทางอภิปรัชญาเกี่ยวกับค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลกในทัศนะของเซนเบอริร์ ที่ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ดังกล่าวได้อย่างครบถ้วน

ประการสุดท้ายคือการหลีกเลี่ยงปัญหาทางญาณวิทยาที่เกิดจากคำถามแบบวิมตินิยมเกี่ยวกับความหมาย ผู้เขียนคิดว่าหลักการของรัสเซลล์ ซึ่งอิวานส์ยึดเป็นหลักการพื้นฐานในทัศนะเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่ว่าผู้ใช้ภาษาไม่สามารถคิดถึงวัตถุได้ ถ้าเขาไม่รู้ว่ามีวัตถุไหนเป็นวัตถุที่เขากำลังคิดถึงอยู่ หรือไม่สามารถจำแนกวัตถุดังกล่าวออกจากวัตถุอื่น ทำให้ทัศนะของอิวานส์สามารถตอบปัญหาทางญาณวิทยาที่เกิดจากคำถามแบบวิมตินิยมเกี่ยวกับความหมายคือ คำถามที่ว่าเรารู้และแน่ใจได้อย่างไรว่าวัตถุหนึ่งเป็นความหมายของถ้อยคำหนึ่ง เมื่อวิเคราะห์หลักการของรัสเซลล์จะเห็นว่า การมีความหมายระดับอรรถศาสตร์ขึ้นอยู่กับการมีความหมายระดับสิ่งที่ถูกบังถึง การคิดถึงวัตถุใดวัตถุหนึ่ง เราจะต้องสามารถจำแนกวัตถุดังกล่าวออกจากวัตถุอื่นได้ หรือรู้ว่าวัตถุนั้นคืออะไร เป็นวัตถุประเภทไหน ผู้เขียนคิดว่ากรณีที่

* ดูรายละเอียดที่หน้า 71 - 72.

เรามีความรู้เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเรารู้ความหมายของชื่อนั้น นอกจากนี้ความสามารถในการจำแนกวัตถุดังกล่าวออกจากวัตถุอื่น ยังเป็นการรับประกันความถูกต้องเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำที่บ่งถึงวัตถุนั้นในรูปแบบหนึ่ง แม้ในกรณีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับซึ่งเป็นไปตามหลักการของรัสเซลล์* ก็จะสามารถตอบปัญหาทางญาณวิทยาที่เกิดจากคำถามแบบวิมตินิยมเกี่ยวกับความหมายเช่นกัน สรุปคือ หลักการของรัสเซลล์เป็นเหมือนเกณฑ์การทดสอบเกี่ยวกับการรู้ความหมายของถ้อยคำ ซึ่งเป็นการยืนยันความถูกต้องในประเด็นดังกล่าว ทำให้ทัศนะของอิวานส์ไม่เจอกับปัญหาทางญาณวิทยาเกี่ยวกับความหมาย

เพื่อความชัดเจน ผู้เขียนจะเปรียบเทียบทัศนะของอิวานส์กับทัศนะของเซนเบอร์รี่ซึ่งเผชิญปัญหาแบบวิมตินิยม กล่าวคือ เราสามารถตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับแหล่งที่มาเริ่มแรก ซึ่งเซนเบอร์รี่ถือเป็นความหมายของถ้อยคำหนึ่งได้ว่า แหล่งที่มาเริ่มแรกของการใช้ชื่อชื่อหนึ่งคืออะไร และการใช้ชื่อของเราจะสามารถย้อนกลับไปสู่แหล่งที่มาเริ่มแรกได้หรือไม่ ถ้าการใช้ชื่อของเราไม่สามารถย้อนกลับไปสู่แหล่งที่มาเริ่มแรกได้ นั้นหมายความว่าเราไม่สามารถรู้ความหมายของชื่อนั้น เช่น กรณีที่การใช้ชื่อชื่อหนึ่งของเราอยู่ห่างจากแหล่งที่มาเริ่มแรกหรือการตั้งชื่อครั้งแรกเป็นเวลานาน สมมติว่า เมื่อปีพ.ศ.2300 มีการตั้งชื่อ "สมชาย" เพื่อใช้เรียกคนคนหนึ่งซึ่งเป็นนักปรัชญาภาษาคนแรกของประเทศไทย และชื่อดังกล่าวยังคงถูกใช้อยู่ในปัจจุบัน เราเรียนรู้การใช้ชื่อ "สมชาย" เพื่อบ่งถึงนักปรัชญาภาษาคนหนึ่งมาจากอาจารย์ที่สอนวิชาปรัชญาภาษา เมื่อเราใช้ชื่อ "สมชาย" เราไม่มีความรู้อื่นนอกจากความรู้ที่ว่าชื่อนั้นบ่งถึงนักปรัชญาภาษาคนหนึ่ง ถ้าวันหนึ่งเกิดการวางระเบิดครั้งใหญ่ขึ้นซึ่งทำให้แหล่งข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับนักปรัชญาภาษาที่ชื่อ "สมชาย" สูญหายไป ภายใต้อายุที่เรามีเกี่ยวกับชื่อดังกล่าว เมื่อเราใช้ชื่อ "สมชาย" ในครั้งต่อไป ดูเหมือนข้อมูลเหล่านั้นไม่เพียงพอที่จะทำให้การใช้ชื่อของเราย้อนกลับไปสู่แหล่งที่มาเริ่มแรกหรือการตั้งชื่อ "สมชาย" เมื่อปีพ.ศ.2300 ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ให้ความหมายแก่ชื่อนั้น ในกรณีนี้ถือว่าเราไม่สามารถรู้ความหมายของชื่อ "สมชาย" ได้ ในขณะที่ทัศนะของอิวานส์อธิบายสถานการณ์ดังกล่าวว่า แม้ว่าข้อมูลที่เราไม่สามารถนำการใช้ชื่อ "สมชาย" ของเราย้อนกลับไปสู่แหล่งที่มาเริ่มแรกของชื่อนั้น แต่เราสามารถรู้ความหมายของชื่อ "สมชาย" ได้ เนื่องจากเราสามารถจำแนกสิ่งที่ชื่อ "สมชาย" บ่งถึงออกจากสิ่งอื่นๆ ได้ จากข้อมูลที่เราเกี่ยวข้องกับชื่อนั้น ว่าเป็นสิ่งที่จัดอยู่ในประเภทของนักปรัชญาภาษา นั้นแสดงให้เห็นว่าการรับหลักการของรัสเซลล์ทำให้ทัศนะของอิวานส์สามารถตอบปัญหาวิมตินิยมทางความหมายได้

* ดูรายละเอียดที่หน้า 75.

ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า ทักษะของอิวานส์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีข้อได้เปรียบมากกว่าทักษะของเซนเบอร์รี่ ซึ่งเราสามารถใช้ข้อได้เปรียบเหล่านี้เป็นเหตุผลที่เพียงพอต่อการสนับสนุนทักษะของอิวานส์ อย่างไรก็ตามแม้ว่าทักษะของอิวานส์จะมีข้อได้เปรียบดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น แต่อาจมีผู้วิจารณ์ทักษะดังกล่าวว่าเป็นทักษะที่ไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งผู้เขียนจะกล่าวถึงในหัวข้อถัดไป

4.3 ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทักษะของอิวานส์

ผู้เขียนจะวิเคราะห์ข้อโต้แย้งของเกรกอรี แม็คคัลลอค¹¹ (Gregory McCulloch) ข้อโต้แย้งของเฟรด อัดมส์¹² (Fred Adams) และข้อโต้แย้งของมาร์ค เซนเบอร์รี่¹³ เนื่องจากข้อโต้แย้งเหล่านี้มีข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับมโนทัศน์เรื่องชื่อเชิงบรรยาย ซึ่งเป็นมโนทัศน์สำคัญสำหรับการอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทักษะของอิวานส์

4.3.1 ข้อโต้แย้งของแม็คคัลลอค

แม็คคัลลอคคิดว่าทฤษฎีชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์เสนอว่า ชื่อเชิงบรรยายเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งเช่นเดียวกับชื่อทั่วไป โดยอิวานส์ให้เหตุผลสนับสนุนสามประการ ดังนี้

1.) การอธิบายว่าคำบรรยายชี้เฉพาะไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง แสดงให้เห็นว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่คำบรรยายชี้เฉพาะ แต่เป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง คำบรรยายชี้เฉพาะไม่ได้มีลักษณะเหมือนชื่อเฉพาะทั่วไป (ordinary proper name) ในทุกบริบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีประโยคที่มีตัวทำการทางโมดัล เช่น คำว่า "จำเป็น" (necessary) "เป็นไปได้" (possible) เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งความสัมพันธ์ที่ถูกระบุถึงของคำบรรยายจะผันแปรไปตามโลกที่เป็นไปได้นั้น เช่น คำบรรยาย "ครูของอเล็กซานเดอร์มหาราช" ที่หมายถึงอริสโตเติลในโลกที่เป็นจริงนี้ (actual world) แต่เราสามารถจินตนาการโลกที่เป็นไปได้ ที่อริสโตเติลในโลกนั้นไม่ใช่ครูของ

¹¹ Gregory McCulloch, "A Variety of Reference?," *Mind*, New Series 94 (October, 1985): 569 - 582.

¹² Fred Adams and Laura A. Dietrich, "What's in A(n Empty) Name?," *Pacific Philosophical Quarterly* 85 (June 2004): 125 - 148.

¹³ R. M. Sainsbury, "Names in Free logical Truth Theory," in *Thought, Reference, and Experience : Theme from the Philosophy of Gareth Evans*, ed. José Luis Bermúdez (Oxford: Clarendon Press, 2005), p. 66 - 83.

อเล็กซานเดอร์มหาราช ในกรณีนี้คำบรรยาย “ครูของอเล็กซานเดอร์มหาราช” จะไม่ได้หมายถึง อริสโตเติล อีวานส์เสนอว่า ถ้าจะเข้าใจคำบรรยายที่เฉพาะว่าเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งนั้น จำเป็นต้องปรับหลักการ (P) ซึ่งเป็นหลักอรรถศาสตร์ที่อธิบายความสัมพันธ์สิ่งที่ถูกบ่งถึงโดย เชื่อมโยงสิ่งที่ถูกบ่งถึงเข้ากับมโนทัศน์เรื่องความจริง ที่ว่า

“ถ้า S เป็นประโยคเชิงเดี่ยวที่ประกอบด้วยคำเอกพจน์ t และ ถ้อยคำแสดงคุณสมบัติ R ประโยค S จะเป็นจริงก็ต่อเมื่อสิ่งที่ถูกบ่งถึง ของคำเอกพจน์ t เป็นไปตามถ้อยคำแสดงคุณสมบัติ R”¹⁴

ให้เป็นหลักการ (P') ที่มีการเพิ่มเงื่อนไขของโลกที่เป็นไปได้และเวลาขึ้น ที่ว่า

“ถ้า R(t) เป็นประโยคเชิงเดี่ยวและ t เป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง R(t) จะ เป็นจริงในโลก_w และเวลา_z ก็ต่อเมื่อ <สิ่งที่ถูกบ่งถึงของคำเอกพจน์ t ในโลก_w และเวลา_z> เป็นไปตามถ้อยคำแสดงคุณสมบัติ R ในโลก_w และเวลา_z”¹⁵

การปรับหลักทางอรรถศาสตร์ที่อธิบายความสัมพันธ์สิ่งที่ถูกบ่งถึงด้วยมโนทัศน์เรื่อง ความจริงจากหลักการ (P) เป็นหลักการ (P') เพื่ออธิบายความสัมพันธ์สิ่งที่ถูกบ่งถึงของคำ บรรยายที่เฉพาะ เมื่อเข้าใจว่าคำบรรยายที่เฉพาะคือถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง อีวานส์คิดว่าถ้าจะปรับ เป็นหลักการ (P') นั้น จำเป็นต้องปรับใช้กับถ้อยคำบ่งถึงสิ่งทุกประเภท เช่น ชื่อเฉพาะทั่วไป และ คำสรรพนามที่เฉพาะ¹⁶ แต่อีวานส์เห็นว่าการปรับใช้ดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เนื่องจากใน กรณีของชื่อเฉพาะทั่วไป ความสัมพันธ์สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อดังกล่าวก็สามารถอธิบายได้เพียงพอ แล้วด้วยหลักการ (P)

¹⁴ Gareth Evans, *The Varieties of Reference* (Oxford: Clarendon, 1982), p. 49. จากข้อความ ว่า “If S is an atomic sentence in which the n-place concept expression R is combined with n singular terms t_1, \dots, t_n , then S is true iff <the referent of t_1, \dots, t_n > satisfies R.”

¹⁵ Gregory McCulloch, “A Variety of Reference?,” *Mind*: 573. จากข้อความว่า “If R(t_1, \dots, t_n) is atomic, and t_1, \dots, t_n are referring expression, then R(t_1, \dots, t_n) is true_{w, \dots, z} iff <the referent_{w, \dots, z} of t_1, \dots, t_n > satisfies_{w, \dots, z} R.” หลัก (P') ของแม็คคัลลอค เหมือนกับหลัก (P') ของอีวานส์

¹⁶ *Ibid.*, p. 573.

นอกจากนี้คำบรรยายที่เฉพาะจะมีความต่างทางขอบเขต (scope) เกี่ยวกับการปฏิเสธ เช่น การปฏิเสธแบบแคบและแบบกว้าง* กล่าวคือ ค่าความจริงของประโยคเชิงปฏิเสธที่ประกอบด้วยคำบรรยายที่เฉพาะจะขึ้นอยู่กับรูปแบบหรือขอบเขตของการปฏิเสธ ถ้าเป็นการปฏิเสธแบบกว้างประโยคนั้นจะมีค่าเป็นจริง แต่ถ้าเป็นการปฏิเสธแบบแคบประโยคนั้นจะมีค่าเป็นเท็จ ต่างจากกรณีของชื่อเฉพาะทั่วไปที่ไม่มีความต่างทางขอบเขตเกี่ยวกับการปฏิเสธ เนื่องจากชื่อเฉพาะทั่วไปเป็นถ้อยคำพื้นฐานที่ไม่สามารถวิเคราะห์ต่อได้ ดังนั้นการปฏิเสธแบบกว้างและแบบแคบจึงให้ค่าความจริงเหมือนกัน อย่างไรก็ตามคำบรรยายที่เฉพาะยังคงมีความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ ทำให้ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องถึงของคำบรรยายที่เฉพาะต้องผันแปร* ตามโลกที่เป็นไปได้ แต่กรณีชื่อเฉพาะทั่วไปจะไม่มี ความต่างทางขอบเขตนี้ จากลักษณะดังกล่าวอีวานส์จึงคิดว่าคำบรรยายที่เฉพาะไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่งแต่เป็นวลีที่อยู่ในรูปการบ่งปริมาณ ซึ่งความเข้าใจดังกล่าวเป็นความเข้าใจที่เรียบง่ายกว่าความเข้าใจว่าคำบรรยายที่เฉพาะคือถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง

2.) อีวานส์นิยามถ้อยคำบ่งถึงสิ่งว่าคือ ถ้อยคำใดก็ตามที่สามารถให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่ประกอบด้วยถ้อยคำนั้น โดยอาศัยความสัมพันธ์ที่ถูกต้องถึงที่มีอยู่ในหลักการ (P) ซึ่งชื่อทั่วไปหรือคำเอกพจน์แบบบริสเซลส์สามารถให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคได้โดยการโยงถึงที่ถูกต้องถึงเข้ากับมโนทัศน์เรื่องความจริงตามหลักการ (P) ดังนั้นชื่อเฉพาะทั่วไปหรือคำเอกพจน์แบบบริสเซลส์จึงเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง

* การปฏิเสธแบบแคบคือ การปฏิเสธที่เครื่องหมายนิเสธอยู่ภายในประโยคหรืออยู่ในตำแหน่งภาคแสดง ซึ่งถูกควบคุมด้วยตัวบ่งปริมาณ เช่น ประโยค "กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันศีรษะไม่ล้าน" (The King of France is not bald.) แปลเป็นประโยคตรรกะว่า $(\exists x) [(Fx \ \& \ \sim Gx) \ \& \ (\forall y) (Fy \rightarrow x = y)]$

การปฏิเสธแบบกว้างคือ การปฏิเสธที่เครื่องหมายนิเสธอยู่นอกประโยคหรืออยู่ที่ตัวบ่งปริมาณ เช่น ประโยค "ไม่เป็นจริงที่ว่ากษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันศีรษะล้าน" (It is not the case that the King of France is bald.) แปลเป็นประโยคตรรกะว่า $\sim(\exists x) [(Fx \ \& \ Gx) \ \& \ (\forall y) (Fy \rightarrow x = y)]$ ดู Bertrand Russell, "On Denoting," *Mind*, New Series 14 (October, 1905): 490. และ Alexander Miller, *Philosophy of Language* (London: UCL Press, 1998), pp. 64 - 66.

* การผันแปรในที่นี้ไม่เหมือนกับการผันแปรของสิ่งที่ถูกต้องถึงในกรณีคำสรรพนามที่เฉพาะ ดูเชิงอรรถขยายความ หน้า 66.

3.) ถ้าถ้อยคำสองถ้อยคำต้องการความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์อย่างเดียวกัน เพื่ออธิบายประโยคหนึ่งทางอรรถศาสตร์ที่มีต่อประโยคที่ประกอบด้วยถ้อยคำเหล่านั้น แสดงว่าถ้อยคำดังกล่าวเป็นถ้อยคำประเภทเดียวกัน ชื่อเชิงบรรยายต้องการความสัมพันธ์สิ่งที่ถูกบ่งถึงเช่นเดียวกับชื่อทั่วไป เพื่ออธิบายการให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อเหล่านั้น ชื่อเชิงบรรยายจึงเป็นถ้อยคำประเภทเดียวกับชื่อทั่วไปคือ ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง

จากเหตุผลประการแรก แม้คัลลอคคิดว่าลักษณะการผันแปรตามโลกที่เป็นไปได้หรือลักษณะที่เกี่ยวกับขอบเขตของคำบรรยายชี้เฉพาะเป็นข้ออ้างที่สำคัญประการหนึ่งในข้อโต้แย้งของอีวานส์ ที่แสดงให้เห็นว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่คำบรรยายชี้เฉพาะ นอกจากนี้แม้คัลลอคคิดว่า อีวานส์ใช้เกณฑ์ความเรียบง่ายของความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของคำบรรยายชี้เฉพาะ เป็นเกณฑ์จำแนกชื่อทั่วไปออกจากคำบรรยายชี้เฉพาะ และสรุปว่าชื่อเชิงบรรยายเป็นถ้อยคำประเภทเดียวกับชื่อทั่วไป แต่แม้คัลลอคไม่เห็นด้วย เพราะการอาศัยเกณฑ์ความเรียบง่ายเพียงอย่างเดียวไม่มีน้ำหนักเพียงพอต่อการสรุปเกี่ยวกับชื่อเชิงบรรยายในลักษณะดังกล่าว¹⁷ เนื่องจากเมื่อวิเคราะห์การอ้างเรื่องความเรียบง่ายในรายละเอียด โดยเปรียบเทียบความเข้าใจของอีวานส์เกี่ยวกับคำบรรยายชี้เฉพาะกับความเข้าใจแบบรัสเซลล์ ที่เห็นว่าชื่อเชิงบรรยายเป็นถ้อยคำประเภทเดียวกันกับชื่ออื่นๆ ที่ถือเป็นรูปย่อของคำบรรยาย ซึ่งเราอาจเข้าใจคำบรรยายดังกล่าวว่าเป็นวลีบ่งปริมาณ จะเห็นว่าความเข้าใจของอีวานส์ไม่ได้เรียบง่ายกว่าความเข้าใจแบบรัสเซลล์¹⁸ นั่นแสดงให้เห็นว่า อีวานส์ไม่สามารถใช้เกณฑ์ความเรียบง่ายในการจำแนกชื่อเชิงบรรยายออกจากคำบรรยายชี้เฉพาะได้

นอกจากนี้แม้คัลลอคเสนอว่า อีวานส์อาจเข้าใจผิดเกี่ยวกับลักษณะทางขอบเขตของชื่อเชิงบรรยายคือ ชื่อเชิงบรรยายไม่ได้มีลักษณะเดียวกันในทุกบริบท แต่ชื่อดังกล่าวจะมีความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ เช่นเดียวกับคำบรรยายชี้เฉพาะ เนื่องจากเงื่อนไขเชิงบรรยายซึ่งมีลักษณะเป็นคำบรรยายชี้เฉพาะ อาจทำให้เข้าใจได้ว่าชื่อเชิงบรรยายนั้นเป็นถ้อยคำที่ซับซ้อนและสามารถวิเคราะห์ต่อไปได้ด้วยตัวแบ่งทางขอบเขต ดังนั้นข้อโต้แย้งของอีวานส์เกี่ยวกับชื่อเชิงบรรยาย ที่อ้างจากลักษณะเชิงขอบเขตของชื่อเชิงบรรยายจึงเป็นข้อโต้แย้งที่มีปัญหา เนื่องจากข้อโต้แย้งดังกล่าวประกอบด้วยข้ออ้างที่เป็นเท็จว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ก่อให้เกิดความต่างทางขอบเขตในทุกบริบท และถ้าชื่อเชิงบรรยายไม่มีลักษณะทางขอบเขตเหมือนชื่อทั่วไปดังที่แม้คัลลอคเสนอจริง อีวานส์จำเป็นต้องเข้าใจชื่อเชิงบรรยายว่าเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งที่มี

¹⁷ Gregory McCulloch, "A Variety of Reference?," *Mind*: 574.

¹⁸ *Ibid.*, p. 575.

ลักษณะทางขอบเขตเหมือนกับคำบรรยาย ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ซับซ้อนกว่าความเข้าใจแบบ
 รัสเซลล์ที่เห็นว่า ชื่อเชิงบรรยายเป็นคำบรรยายประเภทหนึ่ง อย่างไรก็ตาม แม็คคัลลอคคิดว่า
 แม้ว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ก่อให้เกิดความต่างทางขอบเขตในทุกบริบท หรือ แม้ว่าอีวานส์จะเข้าใจ
 ลักษณะทางขอบเขตของชื่อเชิงบรรยายได้อย่างถูกต้อง แต่เรายังคงสงสัยได้ว่าการอ้างลักษณะ
 ดังกล่าวของอีวานส์ทำให้เกิดความเข้าใจที่เรียบง่ายที่สุดหรือไม่¹⁹

อย่างไรก็ตาม แม็คคัลลอคได้อธิบายถึงประเด็นเรื่องความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยา
 (epistemic relation) ระหว่างผู้ใช้ภาษากับวัตถุที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึง แม็คคัลลอคคิดว่า
 ประเด็นดังกล่าวเป็นข้ออ้างสำคัญที่จะแสดงให้เห็นว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง
 กล่าวคือ การที่ผู้ใช้ภาษาไม่สามารถมีความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยากับวัตถุที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึง
 นั้นหมายความว่าผู้ใช้ภาษาไม่มีความรู้เกี่ยวกับวัตถุนั้น ซึ่งสำหรับอีวานส์ถ้าผู้ใช้ภาษาไม่มี
 ความรู้เกี่ยวกับวัตถุที่ชื่อบ่งถึง จะทำให้ไม่สามารถจำแนกวัตถุนั้นออกจากวัตถุอื่น หรือเป็นไปได้
 ไม่ได้ที่ผู้ใช้ภาษาจะมีความคิดเกี่ยวกับวัตถุที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึง นั้นแสดงให้เห็นว่าทฤษฎีชื่อ
 เชิงบรรยายของอีวานส์ไม่สามารถอธิบายเกี่ยวกับวัตถุดังกล่าว ชื่อเชิงบรรยายจึงไม่ใช่ถ้อยคำ
 บ่งถึงสิ่ง การโต้แย้งของแม็คคัลลอคในประเด็นดังกล่าวมีรายละเอียดดังนี้

แม็คคัลลอคเห็นว่าทฤษฎีของอีวานส์ไม่สอดคล้องกับทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ
 (causal theory of reference) เนื่องจากการกำหนดเงื่อนไขเชิงบรรยายซึ่งเป็นการบรรยาย
 ลักษณะบางประการของวัตถุที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึงนั้น ไม่สามารถแสดงความเชื่อมโยงเชิง
 สาเหตุที่ผู้ใช้ภาษามีต่อสิ่งนั้นได้ การใช้คำเอกพจน์คำหนึ่งเพื่อบ่งถึงสิ่งบางสิ่งนั้นจะเชื่อมโยง
 กับปัญหาการพูดและการคิดเกี่ยวกับสิ่งนั้น (aboutness) อาจกล่าวได้ว่าผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้อง
 รู้ว่าวัตถุที่คำเอกพจน์ดังกล่าวบ่งถึงคืออะไร แม็คคัลลอคคิดว่าการรู้ในลักษณะนี้เป็นเงื่อนไข
 จำเป็นของการที่ผู้ใช้ภาษา (หรือสภาวะต่างๆ ของผู้ใช้ภาษา เช่น สภาวะของความรู้ ความเชื่อ
 และความตั้งใจ) จะมีความสัมพันธ์กับสิ่งสิ่งนั้น สำหรับในกรณีของวัตถุที่อยู่ในพื้นที่และเวลา
 (spatio-temporal object) แม็คคัลลอคอธิบายว่ามโนทัศน์เรื่องสาเหตุ (cause) จะเป็นเงื่อนไข
 สำคัญต่อการที่ผู้ใช้ภาษาจะรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไรและอยู่ที่ไหน แต่การมีความรู้และความเชื่อที่
 น่าเชื่อถือเกี่ยวกับสิ่งดังกล่าวไม่ได้หมายความว่า ผู้ใช้ภาษาจะมีการเชื่อมโยงเชิงสาเหตุโดยตรง
 กับสิ่งนั้น นั้นแสดงให้เห็นว่าการให้ความสำคัญแก่สาเหตุมากเกินไปอาจเป็นเรื่องที่ไม่
 เหมาะสม แม็คคัลลอคคิดว่าสิ่งที่ควรให้ความสำคัญมากกว่าคือ ความน่าเชื่อถือทางญาณวิทยาของ
 สิ่งที่ถูกบ่งถึง จากตัวอย่างชื่อเชิงบรรยาย “จูเลียส” ในทัศนะของอีวานส์ จะเห็นว่าการที่ชื่อ
 ดังกล่าวเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งนั้นไม่ได้เป็นเพราะเงื่อนไขเชิงบรรยาย แต่เป็นเพราะความสัมพันธ์

¹⁹ Ibid., p. 577.

เชิงญาณวิทยาที่ผู้ใช้ภาษามีต่อสิ่งต่างๆ ภายในบริบทของคำบรรยายนั้น เช่น การที่ผู้ใช้ภาษาารู้เกี่ยวกับชิบว่าเป็นสิ่งประเภทไหน รู้เกี่ยวกับสิ่งดังกล่าวว่ามีลักษณะอย่างไรก่อนที่จะผ่านกระบวนการผลิตและการใช้ทั่วไป หรือรู้เกี่ยวกับระยะเวลาที่ผู้ใช้ภาษาอยู่ห่างจากเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องนั้น²⁰

แม้คัลลิล็อคยกตัวอย่างชื่อ "โกเมส" (Gomez) ที่ใช้เรียกหิมะก้อนแรกที่ตกลงมาหน้าทางเข้ากระท่อมน้ำแข็งวินเซนต์ เพื่อชี้ให้เห็นว่าการกำหนดเงื่อนไขเชิงบรรยายให้แก่ชื่อเชิงบรรยายในทัศนะของอิวานส์ ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยาที่ผู้ใช้ภาษามีต่อวัตถุที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึง ทำให้ชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง ทัศนะของอิวานส์จึงไม่น่าเชื่อถือ แม้คัลลิล็อคอธิบายว่าถึงแม้ว่าการกำหนดเงื่อนไขเชิงบรรยายว่า "จงเรียกหิมะก้อนแรกที่ตกลงมาหน้าทางเข้ากระท่อมน้ำแข็งวินเซนต์ว่า 'โกเมส'" จะสามารถทำให้ผู้ใช้ภาษาพูดบางสิ่งที่เป็นจริงเกี่ยวกับสิ่งนั้นได้ เช่น การพูดว่า "ฉันคิดว่าโกเมสหนักน้อยกว่าหนึ่งปอนด์" แต่เราจะไม่สามารถยืนยันภายหลังการกำหนดเงื่อนไขเชิงบรรยายในแต่ละครั้งว่า ชื่อดังกล่าวยังคงมีสิ่งที่ถูกบ่งถึงที่แท้จริง นั่นทำให้ผู้ใช้ภาษาไม่มีความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยากับสิ่งที่ชื่อ "โกเมส" บ่งถึง ผู้ใช้ภาษาไม่สามารถบอกได้ว่าหิมะก้อนแรกมีชั้นที่หนาและไม่สามารถบอกได้ว่าหิมะนั้นมีชั้นเมื่อใด ซึ่งคุณสมบัติทั้งสองประการได้แก่ การระบุที่อยู่สิ่งที่ถูกบ่งถึง และการระบุช่วงเวลาที่ตั้งที่ถูกระบุอยู่ เป็นลักษณะเฉพาะพื้นฐานของวัตถุที่มีอยู่ในพื้นที่และเวลา ดังนั้นเมื่อผู้ใช้ภาษาไม่สามารถระบุคุณสมบัติทั้งสองประการของสิ่งที่ถูกบ่งถึง นั้นหมายความว่าผู้ใช้ภาษาไม่มีความรู้เกี่ยวกับวัตถุนั้น หรือไม่สามารถจำแนกวัตถุดังกล่าวออกจากวัตถุอื่นได้ ข้อสรุปเช่นนี้จะส่งผลกระทบต่อทัศนะของอิวานส์ในลักษณะที่ อิวานส์จะไม่สามารถอธิบายเกี่ยวกับวัตถุที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึง และความคิดเกี่ยวกับวัตถุดังกล่าวไม่สามารถเป็นไปได้นี้ เนื่องจากเพียงแต่การกำหนดเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้นไม่สามารถทำให้ผู้ใช้ภาษามีความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยากับวัตถุที่ชื่อบ่งถึง หรือผู้ใช้ภาษาไม่สามารถมีความรู้และจำแนกวัตถุดังกล่าวได้

สรุปคือ แม้คัลลิล็อคไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์ เนื่องจากทฤษฎีดังกล่าวมีข้ออ้างเกี่ยวกับลักษณะทางขอบเขตของชื่อเชิงบรรยายที่เป็นเท็จ ซึ่งทำให้ข้อสรุปของทฤษฎีดังกล่าวไม่น่าเชื่อถือ และการที่ชื่อเชิงบรรยายไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยาที่ผู้ใช้ภาษามีต่อวัตถุที่ชื่อบ่งถึง แม้คัลลิล็อคจึงคิดว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง อาจกล่าวได้ว่าคำวิจารณ์ของแม้คัลลิล็อคแสดงให้เห็นว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง แต่เป็นคำบรรยายที่มีลักษณะของวลีบ่งปริมาณ ผู้เขียนคิดว่าคำวิจารณ์เหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อ

²⁰ Ibid., p. 580.

ทักษะของอิวานส์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ทำให้ชื่อประเภทดังกล่าวไม่ใช่ถ้อยคำที่บ่งถึงสิ่ง แต่เป็นวลีบ่งปริมาณที่บรรยายลักษณะบางประการของสิ่ง อิวานส์จึงไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก ในกรณีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า แม็คคัลลอคพิจารณาทฤษฎีชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์ในสามประเด็นหลักได้แก่ ประเด็นแรกคือเกณฑ์ความเรียบง่ายที่นำไปสู่ข้อสรุปเกี่ยวกับชื่อเชิงบรรยาย แม็คคัลลอคแสดงให้เห็นว่าเพียงแค่การอาศัยเกณฑ์ดังกล่าว ไม่มีน้ำหนักเพียงพอต่อการสรุปว่าชื่อเชิงบรรยายเป็นถ้อยประเภทเดียวกับชื่อทั่วไป ประเด็นที่สองคือการอ้างลักษณะทางขอบเขตของชื่อเชิงบรรยายที่เหมือนกับชื่อทั่วไปว่า ชื่อเชิงบรรยายไม่ทำให้เกิดความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ เช่นเดียวกับชื่อทั่วไป แม็คคัลลอคเสนอว่าอิวานส์อาจเข้าใจลักษณะของชื่อเชิงบรรยายดังกล่าวผิด ทำให้ทฤษฎีชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์ไม่น่าเชื่อถือ และชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่งอย่างเช่นชื่อทั่วไป และประเด็นที่สามคือความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยาระหว่างผู้ใช้ภาษากับวัตถุที่ชื่อเชิงบรรยายบ่งถึง ซึ่งแม็คคัลลอคเสนอว่าเพียงแค่เงื่อนไขเชิงบรรยาย ที่อิวานส์เห็นว่าเป็นสิ่งที่ให้ความหมายแก่ชื่อเชิงบรรยายนั้น ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ดังกล่าวได้ ประกอบกับความคิดที่ว่าเงื่อนไขจำเป็นของการมีความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยาคือการที่ผู้ใช้ภาษามีความรู้เกี่ยวกับวัตถุที่ถูกบ่งถึง ในกรณีของชื่อเชิงบรรยาย ผู้ใช้ภาษาจึงไม่มีความรู้เกี่ยวกับวัตถุนั้น ทำให้ชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง

ผู้เขียนคิดว่าข้อโต้แย้งดังกล่าวของแม็คคัลลอคเป็นผลมาจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับทฤษฎีชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.) เกณฑ์ความเรียบง่าย

ผู้เขียนคิดว่าข้อโต้แย้งในประเด็นดังกล่าวของแม็คคัลลอคเกิดจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับข้อโต้แย้งของอิวานส์ กล่าวคือ อิวานส์ใช้เกณฑ์ความเรียบง่ายเมื่ออธิบายเหตุผลของการปฏิเสธว่าคำบรรยายชี้เฉพาะไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง เพื่อแยกชื่อทั่วไปออกจากคำบรรยายชี้เฉพาะเพียงเท่านั้น อิวานส์ไม่ได้อธิบายลักษณะของชื่อเชิงบรรยายด้วยเกณฑ์ความเรียบง่ายแต่อย่างใด ในทางกลับกัน อิวานส์อาศัยข้อโต้แย้งเกี่ยวกับความต้องการความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์แบบเดียวกันกับถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง เพื่ออธิบายลักษณะการเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งของชื่อเชิงบรรยาย ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์ความเรียบง่ายแต่อย่างใด

แม้ว่าอิวานส์จะใช้เกณฑ์ความเรียบง่ายเพื่ออธิบายลักษณะของชื่อเชิงบรรยายจริง ผู้เขียนคิดว่าข้อโต้แย้งของแม็คคัลลอคยังคงมีข้อบกพร่องอยู่ เนื่องจากข้อโต้แย้งดังกล่าวไม่ได้

แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงจากเกณฑ์ความเรียบง่ายของคำบรรยายที่เฉพาะว่า เกณฑ์ดังกล่าวนำไปสู่ความเข้าใจเกี่ยวกับชื่อเชิงบรรยายได้อย่างไร

2.) ลักษณะทางขอบเขตของชื่อเชิงบรรยาย

ผู้เขียนคิดว่าการประเมินข้อโต้แย้งดังกล่าวของแม็คคัลลอค ต้องเริ่มจากการแยกถ้อยคำบางถึงสิ่งออกจาก "ตัวชี้แข็ง" (rigid designator) ออกจากกัน ถ้อยคำบางถึงสิ่งคือถ้อยคำใดก็ตามที่ทำหน้าที่บ่งถึงสิ่ง ซึ่งในทัศนะของอิวานส์อธิบายถ้อยคำบางถึงสิ่งว่า เป็นถ้อยคำที่สามารถมีบทบาทในการสร้างเงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่ประกอบด้วยถ้อยคำนั้น โดยอาศัยเพียงแค่ความสัมพันธ์ที่ถูกบ่งถึงที่เชื่อมโยงกับบมโนทัศน์เรื่องความจริง²¹ ส่วนตัวชี้แข็งคือถ้อยคำที่ใช้เรียกหรือบ่งถึงสิ่งเดียวกันในโลกที่เป็นไปได้ทุกโลก ที่มีสิ่งนั้นอยู่²² และถ้าถ้อยคำใดไม่ได้บ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ ถ้อยคำนั้นจะไม่ใช่ตัวชี้แข็ง (non-rigid designator)

ผู้เขียนคิดว่าการที่ตัวชี้แข็งบ่งถึงสิ่งเดียวกันในโลกที่เป็นไปได้ทุกโลก แสดงให้เห็นว่าตัวชี้แข็งไม่มีความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ หรือความสัมพันธ์ของสิ่งที่ถูกบ่งถึงของตัวชี้แข็งไม่ได้ผันแปรตามโลกที่เป็นไปได้ สรุปคือ ลักษณะสำคัญของถ้อยคำบางถึงสิ่งคือ ถ้อยคำดังกล่าวสามารถให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยค โดยอาศัยความสัมพันธ์สิ่งที่ถูกบ่งถึงเพียงอย่างเดียว ในขณะที่ลักษณะสำคัญของตัวชี้แข็งคือ การบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ หรือการไม่มีความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ จากลักษณะดังกล่าวจะเห็นว่าถ้อยคำที่เป็นตัวชี้แข็งทุกถ้อยคำจำเป็นต้องเป็นถ้อยคำบางถึงสิ่ง แต่ไม่ใช่ในทางกลับกันคือ ถ้อยคำบางถึงสิ่งไม่จำเป็นต้องมีลักษณะเป็นตัวชี้แข็ง ในทฤษฎีชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์ที่อ้างว่า ชื่อเชิงบรรยายไม่มีความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ และความสัมพันธ์สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อดังกล่าวไม่ผันแปรตามโลกที่เป็นไปได้ นั้นแสดงให้เห็นว่าอิวานส์เสนอว่าชื่อเชิงบรรยายเป็นตัวชี้แข็งประเภทหนึ่ง

แต่แม็คคัลลอคโต้แย้งว่าชื่อเชิงบรรยายอาจมีความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ ทำให้ความสัมพันธ์สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเชิงบรรยายต้องผันแปรไปตามโลกที่เป็นไปได้ แม็คคัลลอคจึงสรุปว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่ถ้อยคำบางถึงสิ่ง ผู้เขียนคิดว่าข้อสรุปของแม็คคัลลอคเป็นการสรุปเกินจากข้ออ้างที่เกี่ยวกับลักษณะทางขอบเขตของชื่อเชิงบรรยาย เนื่องจากข้ออ้างดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าชื่อเชิงบรรยายมีความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ ชื่อดังกล่าวจึงไม่ใช่ตัวชี้แข็งเท่านั้น ข้ออ้างนี้ไม่ได้กล่าวถึงการให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคโดยอาศัยความสัมพันธ์ของ

²¹ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 49.

²² Saul A. Kripke, *Naming and Necessity*, p. 48.

สิ่งที่ถูกบ่งถึง หรือหมายความว่าข้ออ้างนี้ไม่ได้เป็นการปฏิเสธการเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งของชื่อเชิงบรรยายแต่อย่างใด ชื่อเชิงบรรยายจึงยังคงเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่งอยู่ แต่ไม่ได้มีลักษณะเป็นตัวชี้แจงที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันในโลกที่เป็นไปได้ทุกโลก ข้อโต้แย้งของแม็คคัลลอคเกี่ยวกับลักษณะทางขอบเขตของชื่อเชิงบรรยายจึงไม่น่าเชื่อถือ

อย่างไรก็ตามผู้เขียนเห็นว่าข้อโต้แย้งดังกล่าวอาจแสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีชื่อเชิงบรรยายของอีวานส์มีข้อบกพร่อง เนื่องจากทฤษฎีดังกล่าวมีข้ออ้างเกี่ยวกับลักษณะทางขอบเขตของชื่อเชิงบรรยายที่เป็นเท็จ แต่การที่ข้อโต้แย้งของแม็คคัลลอคอยู่ในรูปแบบของประโยคเงื่อนไขว่า “ถ้าชื่อเชิงบรรยายก่อให้เกิดความต่างทางขอบเขตในบริบทต่างๆ การอ้างของอีวานส์เกี่ยวกับชื่อเชิงบรรยายจะเป็นเท็จ” ผู้เขียนคิดว่าข้อโต้แย้งดังกล่าวไม่ได้เป็นการยืนยันว่าชื่อเชิงบรรยายมีความต่างทางขอบเขตจริง แต่เป็นเพียงการแสดงเงื่อนไขอย่างหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้แม็คคัลลอคไม่ได้อธิบายและให้เหตุผลสนับสนุนความคิดว่า ชื่อเชิงบรรยายมีความต่างทางขอบเขต ผู้เขียนจึงคิดว่าข้อโต้แย้งของแม็คคัลลอคไม่สามารถแย้งทฤษฎีเชิงบรรยายของอีวานส์ได้

3.) ความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยาของชื่อเชิงบรรยาย

แม็คคัลลอคไม่เห็นด้วยกับทัศนะของอีวานส์ที่เห็นว่าชื่อเชิงบรรยายเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง เนื่องจากผู้ใช้ภาษาไม่สามารถมีความสัมพันธ์เชิงญาณวิทยาเกี่ยวกับวัตถุที่ชื่อนั้นบ่งถึงได้ ชื่อเชิงบรรยายจึงไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง ผู้เขียนคิดว่าข้อโต้แย้งนี้ของแม็คคัลลอคมีปัญหาตรงการอ้างว่าผู้ใช้ภาษาไม่สามารถระบุคุณสมบัติสองประการ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะพื้นฐานของวัตถุที่อยู่ในพื้นที่และเวลา ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงไม่สามารถมีความรู้เกี่ยวกับวัตถุนั้นได้ เพราะการอ้างเช่นนี้สามารถใช้ได้กับวัตถุที่มีอยู่ในพื้นที่และเวลาเท่านั้น แต่ในกรณีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ วัตถุที่ชื่อประเภทดังกล่าวบ่งถึงไม่ใช่วัตถุที่อยู่ในพื้นที่และเวลา ดังนั้นการระบุสถานที่และเวลาที่วัตถุนั้นมีอยู่จึงไม่ใช่เงื่อนไขจำเป็นสำหรับการมีความรู้เกี่ยวกับวัตถุนั้น อาจกล่าวได้ว่าแม้ว่าผู้ใช้ภาษาจะไม่สามารถระบุคุณสมบัติสองประการข้างต้นของวัตถุที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับบ่งถึง นั่นไม่ได้หมายความว่าผู้ใช้ภาษาไม่มีความสัมพันธ์ทางญาณวิทยากับวัตถุนั้น นอกจากนี้ การที่วัตถุสำหรับชื่อเชิงบรรยายในทัศนะของอีวานส์ไม่ได้หมายถึงวัตถุทางกายภาพ แต่เป็นวัตถุซึ่งเป็นมโนทัศน์ทางอรรถศาสตร์ประการหนึ่ง ซึ่งอีวานส์เสนอขึ้นเพื่อใช้ในการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ก็เป็นเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ข้อโต้แย้งของแม็คคัลลอคไม่สามารถใช้กับทัศนะของอีวานส์ได้

4.3.2 ข้อโต้แย้งของอดัมส์

อดัมส์คิดว่าแม้ว่าการที่อิวานส์อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับด้วยมโนทัศน์ชื่อเชิงบรรยายมีข้อได้เปรียบที่ การอธิบายดังกล่าวไม่ต้องอาศัยกลไกทางจิตวิทยาสองประการได้แก่ การเชื่อมโยงที่เกิดจากการเรียนรู้ และการสื่อนัยความหมายเชิงปฏิบัติ เพื่ออธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และสามารถทำให้ประโยคอัตถิภาวะเชิงปฏิเสธที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นการยืนยันที่เป็นจริงได้²³ แต่อดัมส์ไม่เห็นด้วยกับการอธิบายดังกล่าวและเสนอข้อโต้แย้งสองประการ เพื่อแสดงให้เห็นว่าทัศนะของอิวานส์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นทัศนะที่ไม่ยอมรับ ข้อโต้แย้งประการแรกคือการอ้างว่าทัศนะของอิวานส์ไม่ใช่คำอธิบายชื่อแบบหนึ่งเดียว ข้อโต้แย้งที่สองคือการอ้างว่าชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่มโนทัศน์ใหม่ แต่เป็นมโนทัศน์เดียวกับคำบรรยายที่เชื่อมโยงกับชื่อในทัศนะของอดัมส์ ข้อโต้แย้งดังกล่าวมีรายละเอียดดังนี้

1.) ทัศนะของอิวานส์ไม่ใช่คำอธิบายชื่อแบบหนึ่งเดียว

อดัมส์คิดว่า คำอธิบายเกี่ยวกับชื่อควรมีลักษณะเป็นคำอธิบายแบบหนึ่งเดียว หมายความว่าชื่อทุกชื่อมีหน้าที่ทางอรรถศาสตร์แบบเดียวกัน เนื่องจากคำอธิบายดังกล่าวทำให้เกิดคำอธิบายที่เรียบง่ายและไม่ต้องอ้างสิ่งอื่นใดในการอธิบายที่เกินความจำเป็น ซึ่งเป็นจุดเด่นของคำอธิบายแบบหนึ่งเดียว เช่น คำอธิบายที่ว่าชื่อทุกชื่อมีหน้าที่บ่งถึงสิ่ง ถ้าชื่อใดก็ตามไม่ได้บ่งถึงสิ่ง ถ้อยคำดังกล่าวจะไม่ใช่ชื่อ และไม่มี ความหมาย อดัมส์เข้าใจว่าชื่อเชิงบรรยายคือชื่อที่ถูกเสนอขึ้นพร้อมกับคำบรรยายบางอย่าง เช่น ชื่อ "ลูเลียส" ที่เกิดขึ้นพร้อมกับคำบรรยาย "ใครก็ตามที่เป็นผู้ประดิษฐ์ชิบ" ซึ่งเป็นเงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อดังกล่าว ชื่อเชิงบรรยายอาจเป็นทั้งชื่อที่มีสิ่งรองรับ (filled descriptive name) และชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ (empty descriptive name) ชื่อทั้งสองนี้มีหน้าที่ทางอรรถศาสตร์ที่ต่างกัน คือ ชื่อที่มีสิ่งรองรับ หรือชื่อซึ่งมีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยายจะมีลักษณะเหมือนชื่อทั่วไปที่ทำหน้าที่บ่งถึงสิ่ง สำหรับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ หรือชื่อซึ่งไม่มีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยายนั้น มีหน้าที่บรรยายสิ่งที่ชื่อดังกล่าวหมายถึง ลักษณะเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าทัศนะของอิวานส์เกี่ยวกับชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่คำอธิบายแบบหนึ่งเดียว แต่เป็นคำอธิบายที่ซับซ้อน อดัมส์จึงไม่ยอมรับทัศนะของอิวานส์

ผู้เขียนคิดว่า การอ้างความต้องการทฤษฎีหรือคำอธิบายชื่อแบบหนึ่งเดียวเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น กล่าวคือ ถ้าชื่อสองชื่อเป็นถ้อยคำคนละประเภท เช่น ชื่อเชิงบรรยายที่ไม่มีสิ่งรองรับ และชื่อทั่วไป การอธิบายหน้าที่ทางอรรถศาสตร์ของชื่อทั้งสองไม่จำเป็นต้องเป็นการอธิบายอย่าง

²³ Fred Adams and Laura A. Dietrich, "What's in A(n Empty) Name?," Pacific Philosophical Quarterly: 141.

เดียวกัน เนื่องจากการที่ชื่อดังกล่าวเป็นถ้อยคำคนละประเภทกัน ทำให้ชื่อเหล่านั้นมีหน้าที่ทาง อรรถศาสตร์ที่ต่างกัน ผู้เขียนคิดว่าความพยายามอธิบายชื่อต่างๆ ในภาษารวมชาติให้มี หน้าที่ทางอรรถศาสตร์ลักษณะเดียวกัน จะทำให้มีถ้อยคำทางภาษาแค่สองประเภทเท่านั้นคือ ชื่อ และถ้อยคำที่ไม่ใช่ชื่อ โดยถ้อยคำที่ไม่ใช่ชื่อทั้งหมดจะถูกเข้าใจว่าเป็นถ้อยคำที่ไม่มี ความหมาย ในการใช้ภาษาทั่วไปดูเหมือนว่าเราสามารถเข้าใจความหมายของถ้อยคำที่ไม่ใช่ ชื่อ เช่น คำบรรยายชี้เฉพาะ ได้ นั่นแสดงให้เห็นว่าการที่อดัมส์อ้างคำอธิบายแบบหนึ่งเดียวไม่มี น้ำหนักเพียงพอที่จะปฏิเสธทัศนะของอิวานส์ เนื่องจากคำอธิบายดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาการ จำกัดประเภทของถ้อยคำ นอกจากนี้ยังไม่สามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้

2.) มโนทัศน์เรื่องชื่อเชิงบรรยายไม่ใช่มนทัศน์ใหม่

ลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของชื่อเชิงบรรยายคือ ชื่อดังกล่าวไม่ได้มีความสัมพันธ์เชิง สาเหตุโดยตรงระหว่างการตั้งชื่อครั้งแรกกับสิ่งที่ชื่อบ่งถึง แต่เป็นความสัมพันธ์เชิงสาเหตุผ่าน คำบรรยาย (เงื่อนไขเชิงบรรยาย) ระหว่างการตั้งชื่อครั้งแรกกับสิ่งที่ชื่อบ่งถึง คำบรรยายจะเป็น สิ่งที่เชื่อมโยงชื่อเข้ากับสิ่งที่ชื่อบ่งถึง จากลักษณะดังกล่าวจะเห็นว่าเงื่อนไขเชิงบรรยายมี ลักษณะเช่นเดียวกับคำบรรยายที่เชื่อมโยงกับชื่อ ซึ่งผู้ใช้ภาษาได้มาจากการเรียนรู้ อาจกล่าว ได้ว่ามโนทัศน์ชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์ไม่ใช่มนทัศน์ใหม่ แต่เป็นมโนทัศน์เดียวกับคำบรรยาย ที่มาจากการเรียนรู้ในทัศนะของอดัมส์ ประกอบกับการที่ทัศนะของอิวานส์ไม่ใช่คำอธิบายแบบ หนึ่งเดียว อดัมส์จึงทัศนะของอิวานส์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่มีฐานมาจากมโนทัศน์ชื่อเชิง บรรยายนี้

ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ความต้องการคำอธิบายชื่อแบบหนึ่งเดียวไม่ใช่เหตุผลที่ น่าเชื่อถือสำหรับการปฏิเสธทัศนะของอิวานส์ ในส่วนนี้ผู้เขียนจะแสดงให้เห็นว่ามโนทัศน์ชื่อ เชิงบรรยายไม่ใช่มนทัศน์เดียวกับคำบรรยายที่เชื่อมโยงกับชื่อซึ่งได้จากการเรียนรู้ แม้ว่า เงื่อนไขเชิงบรรยายดูเหมือนมีลักษณะเช่นเดียวกับคำบรรยายที่เชื่อมโยงกับชื่อซึ่งได้จากการ เรียนรู้ แต่ผู้เขียนคิดว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน เนื่องจากเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดจะเห็น ว่าคำบรรยายในทัศนะของอดัมส์นั้น เป็นสิ่งที่เกิดจากกระบวนการทางจิตวิทยา²⁴ ซึ่งไม่เกี่ยวข้อง กับความหมายของชื่อที่เชื่อมโยงกับคำบรรยายดังกล่าวแต่อย่างใด อาจกล่าวได้ว่าคำบรรยาย นี้ไม่ใช่มนทัศน์ทางอรรถศาสตร์ แต่เป็นมโนทัศน์ที่อดัมส์ใช้อธิบายปรากฏการณ์ที่ดูเหมือนผู้ใช้ ภาษาจะสามารถเข้าใจความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการทาง จิตวิทยาเท่านั้น ในขณะที่เงื่อนไขเชิงบรรยายในทัศนะของอิวานส์เป็นมโนทัศน์ทางอรรถศาสตร์

²⁴ Ibid., 126.

ซึ่งเป็นสิ่งที่ให้ความหมายแก่ชื่อเชิงบรรยายที่มีเงื่อนไขเชิงบรรยายดังกล่าว และเกี่ยวข้องกับ การให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อนั้น อาจกล่าวได้ว่ามโนทัศน์ชื่อเชิงบรรยาย เป็นมโนทัศน์ที่สำคัญประการหนึ่งในทัศนะของอิวานส์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เนื่องจากมโนทัศน์ดังกล่าวสามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และเงื่อนไขความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดอื่นๆ เกี่ยวกับชื่อเชิงบรรยายของอิวานส์ที่ชี้ให้เห็นว่า ชื่อดังกล่าวไม่ใช่คำบรรยายที่ได้จากการเรียนรู้ในทัศนะของอดัมส์ เช่น การเป็นถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง และการเป็นตัวชี้แจ้งของชื่อเชิงบรรยาย เนื่องจากคำบรรยายในทัศนะของอดัมส์ไม่คุณสมบัติเหล่านี้ ข้อโต้แย้งของอดัมส์จึงไม่น่าเชื่อถือและไม่สามารถใช้เป็นเหตุผลในการปฏิเสธทัศนะของอิวานส์ได้

4.3.3 ข้อโต้แย้งของเซนเบอร์รี่

เซนเบอร์รี่วิจารณ์ว่าทัศนะของอิวานส์มีลักษณะของแนวคิดที่เห็นว่าความหมายเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดจากสภาพภายในหรือความเป็นอัตวิสัยของผู้พูด (internalism) กล่าวคือ การใช้ชื่อเชิงบรรยายอาจไม่มีการรับประกันว่าการใช้ครั้งต่อมาจะถูกต้องตามเงื่อนไขเชิงบรรยาย เพราะความหมายของชื่อประเภทนี้ถูกกำหนดจากสภาพภายในหรือความเชื่อของผู้ใช้ชื่อนั้น ความหมายจึงไม่มีลักษณะภววิสัยตามที่อิวานส์อ้าง ข้อโต้แย้งของเซนเบอร์รี่มีรายละเอียดดังนี้

เซนเบอร์รี่คิดว่า แม้ว่าอิวานส์จะยึดหลัก “ไม่มีวัตถุไม่มีความคิด” (no object no thought) ที่ว่า ประโยคใดก็ตามที่ประกอบด้วยคำเอกพจน์แบบรัสเซลล์ซึ่งไม่ได้บ่งถึงวัตถุใด ประโยคนั้นจะไม่สามารถแสดงความคิดใดๆ ได้ ซึ่งเป็นหลักการที่มีสมมติฐานว่าความหมายถูกกำหนดจากสภาพภายนอกซึ่งไม่ขึ้นกับอัตวิสัยของผู้ใช้ภาษา (externalism) แต่แนวคิดของอิวานส์ยังคงมีนัยของแนวคิดแบบ internalism ซึ่งจะเห็นได้จากการตีความหลักการของรัสเซลล์ และคำอธิบายการมีความคิดด้วยมโนทัศน์เรื่องข้อมูล

1.) การตีความหลักการของรัสเซลล์

อิวานส์อธิบายหลักการของรัสเซลล์* เพิ่มเติมว่า เมื่อผู้ใช้ภาษามีความคิดเกี่ยวกับวัตถุ วัตถุหนึ่ง เขาต้องสามารถจำแนกวัตถุนั้นออกจากวัตถุอื่นๆ ได้ นอกจากนี้ผู้ใช้ภาษาต้อง

* ดูรายละเอียดหน้า 67 - 68.

สามารถแสดงให้เห็นว่าวัตถุไหนคือวัตถุที่กำลังคิดถึงอยู่²⁵ เซนเบอร์รีคิดว่าสิ่งที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาแสดงเช่นนั้นได้คือ แง่มุมด้านในของความคิดของผู้ใช้ภาษา (the inner aspects of a subject's thought) กล่าวคือ การที่ผู้ใช้ภาษาสามารถแยกแยะวัตถุที่กำลังคิดถึงออกจากวัตถุอื่นได้เป็นเพราะวัตถุนั้นถูกกำหนดโดยข้อเท็จจริงภายใน หรือข้อเท็จจริงที่ผู้ใช้ภาษาสามารถเข้าถึงได้มากกว่าการถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มาจากวัตถุนั้นตามที่อีวานส์เสนอ เนื่องจากในกรณีของชื่อเชิงบรรยายที่ไม่มีวัตถุซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยาย ความสามารถในการจำแนกวัตถุดังกล่าวจึงไม่ได้พิจารณาจากตัววัตถุโดยตรง แต่เป็นการวิเคราะห์ที่เงื่อนไขเชิงบรรยายนั้น ซึ่งดูเหมือนเกี่ยวข้องกับความสามารถในการวิเคราะห์และรวบรวมมโนทัศน์ต่างๆ ที่เป็นสภาวะภายในของผู้ใช้ภาษา ดังนั้นสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเชิงบรรยายชื่อหนึ่งจึงอาจเปลี่ยนแปลงได้ เพราะสิ่งดังกล่าวถูกกำหนดโดยสภาวะภายในของผู้ใช้ภาษา

2.) คำอธิบายการมีความคิดด้วยมโนทัศน์เรื่องข้อมูล

สำหรับอีวานส์ เมื่อผู้ใช้ภาษามีความคิดเกี่ยวกับวัตถุวัตถุหนึ่ง เขาต้องสามารถจำแนกวัตถุนั้นออกจากวัตถุอื่น นั่นหมายความว่าผู้ใช้ภาษาอยู่ในสภาวะเชิงข้อมูล (informational state) ที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัตถุนั้น²⁶ ซึ่งได้มาจากวัตถุที่ผู้ใช้ภาษากำลังคิดถึงอยู่ เซนเบอร์รีคิดว่าคำอธิบายดังกล่าวไม่ได้อธิบายอะไรมากไปกว่าการอธิบายว่า ผู้ใช้ภาษาสามารถจำแนกวัตถุนั้นได้ นอกจากนี้คำอธิบายเช่นนั้นยังแสดงให้เห็นว่า อีวานส์กำลังทำให้ข้อเท็จจริงภายนอกเกี่ยวกับความเป็นสาเหตุ (causation) เป็นเรื่องของสภาวะการมีข้อมูลซึ่งอยู่ภายในตัวผู้ใช้ภาษา²⁷

จะเห็นได้ว่า แม้ว่าข้อมูลที่ถูกต้องจะต้องมาจากวัตถุที่ผู้ใช้ภาษากำลังคิดถึงอยู่ ซึ่งเป็นแนวคิดแบบ externalism แต่การมีข้อมูลดังกล่าวหรือการมีสภาวะเชิงข้อมูลที่ถูกต้องนั้นยังคงเป็นเรื่องภายในของผู้ใช้ภาษาหรือเป็นแนวความคิดแบบ internalism ดังนั้นความคิดที่ขึ้นอยู่กับข้อมูล (information-based thought) จึงไม่ได้มีลักษณะภววิสัย เนื่องจาก (วัตถุของ) ความคิดสามารถถูกกำหนดโดยการมีข้อมูลบางอย่างของผู้ใช้ภาษา

²⁵ R. M. Sainsbury, "Names in Free logical Truth Theory," in *Thought, Reference, and Experience : Theme from the Philosophy of Gareth Evans*, p. 81. จากข้อความว่า "Indeed, Evans commits himself to something stronger: there needs to be something that subject can *do* which will *show* which ball he is thinking about."

²⁶ *Ibid.*, p. 82. และ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, pp. 122 - 129.

²⁷ R. M. Sainsbury, "Names in Free logical Truth Theory," in *Thought, Reference, and Experience : Theme from the Philosophy of Gareth Evans*, p. 82.

ผู้เขียนคิดว่า จากข้อโต้แย้งของเซนเบอร์รี่อาจสรุปได้ว่า เซนเบอร์รี่คิดว่าทัศนะของอิวานส์มีแนวความคิดแบบ internalism แฝงอยู่ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อมโนทัศน์เรื่องความหมายของชื่อเชิงบรรยายในทัศนะของอิวานส์คือ ความหมายจะมีลักษณะอัตวิสัย เนื่องจากความหมายนั้นถูกกำหนดโดยสภาวะภายในของผู้ใช้ภาษา นอกจากนี้เซนเบอร์รี่ยังคิดว่าแนวความคิดแบบ internalism สามารถใช้เป็นเหตุผลในการปฏิเสธมโนทัศน์ชื่อเชิงบรรยายในทัศนะของอิวานส์ด้วย

ผู้เขียนไม่เห็นด้วยกับข้อสรุปของเซนเบอร์รี่ เนื่องจากแนวความคิดแบบ internalism และประเด็นเรื่องความเป็นอัตวิสัยของความหมายเป็นคนละประเด็นกัน กล่าวคือ แม้ว่าในทัศนะของอิวานส์จะมีแนวความคิดแบบ internalism อยู่จริง แต่นั่นไม่ทำให้ความหมายของชื่อเชิงบรรยาย* มีลักษณะอัตวิสัย เกณฑ์ความเป็นภววิสัยของความหมายไม่ใช่การพิจารณาว่าความหมายเกิดขึ้นจากสิ่งที่อยู่ภายนอกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น** เกณฑ์ดังกล่าวยังคงขึ้นอยู่กับเงื่อนไขอื่น ๆ เช่น การมีอยู่ของความหมายโดยไม่ขึ้นอยู่กับจิต*** (mind-independent) หรือความสามารถในการให้เงื่อนไขความจริงแก่ประโยค ผู้เขียนคิดว่าถ้าพิจารณาความเป็นภววิสัยของความหมายด้วยเงื่อนไขดังกล่าว จะเห็นว่าความหมายของชื่อเชิงบรรยายในทัศนะของอิวานส์ยังคงมีลักษณะภววิสัยอยู่ เนื่องจาก เนื้อหาความหมายของชื่อเชิงบรรยายไม่ได้ถูกกำหนดตามความพอใจของผู้ใช้ภาษา หรือปราศจากข้อจำกัดใดๆ (arbitrary) ถึงแม้ว่าการรับรู้ความหมายของชื่อประเภทดังกล่าว ผู้ใช้ภาษาต้องวิเคราะห์เกี่ยวกับเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้น และชื่อเชิงบรรยายมีบทบาทในการสร้างเงื่อนไขความจริงของประโยคที่มีชื่อนั้น

* ผู้เขียนคิดว่าแนวความคิดแบบ internalism จะส่งผลกระทบต่อชื่อเชิงบรรยายเท่านั้น เนื่องจากชื่อประเภทนี้อาจไม่มีวัตถุที่เป็นไปตามเงื่อนไขเชิงบรรยาย ทำให้การรู้ความหมายของชื่อเชิงบรรยายไม่ได้มาจากวัตถุโดยตรง ในขณะที่ผู้ใช้ภาษาสามารถรู้ความหมายของคำเอพอนิมทั่วไปได้จากวัตถุโดยตรง ในกรณีนี้จึงไม่เกิดปัญหาความเข้าใจแบบ internalism ขึ้น

** เกณฑ์การพิจารณาที่แหล่งที่มาของความหมายว่าเกิดจากสิ่งภายในตัวเรา หรือสิ่งภายนอกตัวเรา คือ มโนทัศน์ความเป็นภววิสัยทางญาณวิทยา ดู Pete Mandik, "Objectivity without Space," *The Electronic Journal of Analytic Philosophy EJAP* 6 (Spring, 1998) Available from: <http://ejap.louisiana.edu/EJAP/1998/mandik98.html>.

*** เกณฑ์การพิจารณาที่สภาวะการมีอยู่ของความหมายว่ามีอยู่อย่างขึ้นอยู่กับจิต หรือมีอยู่อย่างเป็นอิสระจากจิต คือ มโนทัศน์ความเป็นภววิสัยทางอภิปรัชญา ดู Pete Mandik, "Objectivity without Space," *The Electronic Journal of Analytic Philosophy EJAP* 6 (Spring, 1998) Available from: <http://ejap.louisiana.edu/EJAP/1998/mandik98.html>.

การที่อิวานส์เสนอว่าระบบความคิดเป็นสิ่งที่มีการสร้างบางอย่างที่ผู้ใช้ภาษาทุกคนมีส่วนร่วม หรือการมี "ข้อจำกัดทั่วไป" ที่เสนอว่าความคิดเกิดจากความสามารถสองประการที่ต่างกันคือ ความสามารถในการคิดถึงมโนภาพของวัตถุ และความสามารถในการคิดถึงมโนภาพของคุณสมบัติ ซึ่งการมีมโนภาพของวัตถุเป็นเงื่อนไขจำเป็นประการหนึ่งของความสามารถในการแยกแยะวัตถุที่ผู้ใช้ภาษากำลังคิดถึงออกจากวัตถุอื่น* นั้นแสดงให้เห็นว่าการแยกแยะวัตถุดังกล่าวเป็นผลมาจากโครงสร้างของความคิดที่ผู้ใช้ภาษาทุกคนมีส่วนร่วม ผู้เขียนจึงคิดว่าแม้ว่าการแยกแยะวัตถุจะเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงภายในของผู้ใช้ภาษาดังที่เซนเบอร์รี่เข้าใจ แต่ความหมายที่เกิดจากการแยกแยะดังกล่าวยังคงมีลักษณะภววิสัย เนื่องจากข้อเท็จจริงภายในนั้นคือโครงสร้างของความคิดที่ทุกคนมีส่วนร่วม

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่า ข้อวิจารณ์ของเซนเบอร์รี่เกี่ยวกับแนวคิดแบบ internalism ในทัศนะของอิวานส์อาจน่ารับฟังในระดับหนึ่ง กล่าวคือ เราสามารถเข้าใจการตีความหลักการของรัสเซลล์ และการอธิบายการมีความคิดด้วยมโนทัศน์เรื่องข้อมูลในทัศนะของอิวานส์ได้ว่า คำอธิบายเหล่านี้เกี่ยวข้องกับสภาวะภายในของผู้ใช้ภาษาจริง อีกทั้งในกรณีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับซึ่งวัตถุชื่อนั้นบ่งถึงไม่มีอยู่จริง ทำให้อิวานส์ไม่สามารถอธิบายความหมายของชื่อประเภทดังกล่าว และไม่สามารถอธิบายความคิดที่ผู้ใช้ภาษามีต่อประโยคที่ประกอบด้วยชื่อนั้น โดยวิเคราะห์จากตัววัตถุโดยตรง อย่างไรก็ตามอิวานส์ยังคงให้ความสำคัญกับมโนทัศน์เรื่องวัตถุ เนื่องจากมโนทัศน์นี้สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก และความคิดกับโลกได้ โดยอธิบายว่า วัตถุในกรณีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ไม่ใช่มโนทัศน์ของวัตถุทางกายภาพ แต่เป็นมโนทัศน์ของวัตถุทางอรรถศาสตร์ ซึ่งมีบทบาทในการสร้างเงื่อนไขความจริงแก่ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และผู้ใช้ภาษาสามารถแยกแยะวัตถุประเภทนี้ออกจากวัตถุอื่นได้จากการวิเคราะห์เงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อที่บ่งถึงวัตถุนั้น

ความสามารถในการแยกแยะวัตถุนี้เอง อาจเข้าใจได้ว่าเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาแต่ละคนเกี่ยวกับมโนทัศน์ต่างๆ ที่เชื่อมโยงกับวัตถุนั้น หรือความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาของเงื่อนไขเชิงบรรยาย ความหมายจึงมีลักษณะอัตวิสัยหรือถูกกำหนดจากสภาวะภายในของผู้ใช้ภาษา ดังที่เซนเบอร์รี่วิจารณ์ไว้ แม้ว่าอิวานส์จะสามารถตอบข้อวิจารณ์ในประเด็นเรื่องความเป็นอัตวิสัยของความหมายได้ว่า ความหมายไม่ได้มีลักษณะอัตวิสัยแต่มีลักษณะภววิสัย เนื่องจากความหมายนั้นเกิดจากโครงสร้างของระบบความคิดที่ผู้ใช้ภาษาทุกคนมีส่วนร่วม ผู้ใช้ภาษาจึงสามารถเข้าใจความหมายร่วมกันได้ แต่อิวานส์ยังคงไม่สามารถตอบข้อวิจารณ์ในประเด็นเรื่องอธิบายความหมายที่เชื่อมโยงกับสภาวะภายในของผู้ใช้ภาษา

* ดูรายละเอียดหน้า 74 - 75.

ผู้เขียนคิดว่าข้อบกพร่องนี้อาจเกิดจาก คำอธิบายเกี่ยวกับระบบความคิดของมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างของการอนุมานความคิดหรือ "ข้อจำกัดทั่วไป" ที่ไม่ชัดเจน ผู้เขียนเห็นว่าการศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นดังกล่าวโดยละเอียดต่อไป อาจทำให้อิวานส์สามารถตอบได้ คำวิจารณ์ที่เกี่ยวข้องกับการอ้างถึงสภาวะภายในของผู้ใช้ภาษาได้ และจะทำให้ทัศนะของอิวานส์มีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

4.4 สรุป

ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือ ปัญหาเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำและค่าความจริง ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่เกิดจากทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรงที่ถือว่าความหมายของชื่อมีเพียงประการเดียวคือ วัตถุที่ชื่อบ่งถึงเท่านั้น จะเห็นว่าปัญหาดังกล่าวเกี่ยวข้องกับมินท์คนเรื่องสิ่งที่ถูกบ่งถึงที่ว่าสิ่งที่ถูกบ่งถึงคือวัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง ผู้เขียนได้เลือกสำรวจและวิเคราะห์ทัศนะที่ทัศนะที่เห็นว่าสิ่งที่ถูกบ่งถึง หรือความหมายของชื่อคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ได้แก่ ทัศนะแบบมิลล์ ทัศนะแบบไมนอง ทัศนะของเฟรเก้ และทัศนะของรัสเซลล์ ผลจากการสำรวจพบว่าทัศนะแบบมิลล์ไม่สามารถอธิบายความหมายหรือค่าทางอรรถศาสตร์ของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ เนื่องจากทัศนะดังกล่าวถือว่าความหมายของชื่อคือวัตถุเท่านั้น แต่ทัศนะแบบมิลล์ได้อธิบายว่าเหตุที่ผู้ใช้ภาษาคิดว่าชื่อเหล่านั้นมีความหมาย เป็นเพราะผู้ใช้ภาษามีความสัมพันธ์เชิงการรับรู้กับชื่อนั้น หรือมีแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับชื่อดังกล่าว สำหรับทัศนะแบบไมนองซึ่งสามารถอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ เนื่องจากทัศนะดังกล่าวเห็นว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีสิ่งที่ถูกบ่งถึงคือวัตถุที่ไม่มีอยู่ ซึ่งถือเป็นความหมายของชื่อนั้น สำหรับทัศนะแบบเฟรเก้ อธิบายว่าแม้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง แต่ชื่อดังกล่าวยังคงมีความหมายระดับอรรถศาสตร์ ซึ่งเป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ และทัศนะของรัสเซลล์ที่เห็นว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ใช่ชื่อเฉพาะทางตรรกะ แต่เป็นคำบรรยายอย่างย่อ ซึ่งไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง ชื่อประเภทดังกล่าวจึงมีความหมายได้แม้ไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึง โดยความหมายนั้นได้มาจากการวิเคราะห์ประโยคเมื่อลดทอนมาสู่ประโยคในรูปตรรกะ

แม้ว่าทัศนะเหล่านี้จะสามารถอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ในบางประเด็น แต่ก็ยังคงมีข้อบกพร่องบางประการ เช่น การไม่สามารถอธิบายค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะของเฟรเก้ หรือการไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกในทัศนะของรัสเซลล์ เนื่องจากสำหรับรัสเซลล์ ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นเพียงการวิเคราะห์เชิงตรรกะเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่าทัศนะของเฟรเก้มีประเด็นที่น่าสนใจตรงความหมายระดับอรรถศาสตร์ ซึ่งเป็นความหมายที่เกี่ยวข้องกับมิติทางการ

คิดของผู้ใช้ภาษา ทักษะของเฟรเก้จึงสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิด หรือตัวผู้ใช้ภาษาได้ ดังนั้นการพิจารณาแนวทางการแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่เหมาะสม นั้น ผู้เขียนจึงยังคงมโนทัศน์เรื่องอรรถสารไว้ เพื่อให้แนวทางแก้ปัญหาดังกล่าวสามารถอธิบาย ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิดได้

การอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ใหม่คือ การ อธิบายที่ยังคงแนวคิดเรื่องความหมายสองระดับของเฟรเก้ไว้ แต่มีรายละเอียดเกี่ยวกับมโนทัศน์ เรื่องอรรถสารที่ต่างจากของเฟรเก้คือ อรรถสารไม่ใช่รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง เนื่องจากมโนทัศน์เรื่องอรรถสารของเฟรเก้ซึ่งมีลักษณะต้องการวัตถุ จะไม่สามารถอธิบายได้ว่า ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีอรรถสารได้อย่างไร ซึ่งขัดกับทักษะของเฟรเก้ที่เห็นว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมี ความหมายระดับอรรถสารแม้ไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึง ดังนั้นทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ใหม่จึง ปรับมโนทัศน์เรื่องอรรถสารใหม่ เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งดังกล่าว เช่น ทักษะของอิวานส์ที่เห็น ว่าอรรถสารคือวิธีการคิดถึงวัตถุที่ชื่อบ่งถึง และทักษะของเซนเบอร์รี่ที่เห็นว่าอรรถสารคือ คุณสมบัติทางภาษาของถ้อยคำแต่ละถ้อยคำ

ถึงแม้ว่าอิวานส์และเซนเบอร์รี่มีแนวความคิดพื้นฐานในการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ร่วมกันคือ การคิดว่าค่าทางอรรถศาสตร์ไม่ใช่วัตถุที่ถูกบ่งถึง แต่เป็นเงื่อนไขความจริงของ ประโยค และการรับตรรกวิทยาแบบ Free Logic เป็นฐานสำหรับการอธิบายประโยคที่ ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ แต่ทักษะทั้งสองยังคงมีวิธีการอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่ต่างกัน

เซนเบอร์รี่อาศัยมโนทัศน์เรื่องวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อ และแหล่งที่มาเริ่มแรกเป็นมโนทัศน์ หลักสำหรับการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และตัดประเด็นเรื่องการเมืองของวัตถุ ออก เพื่อให้สามารถอธิบายการใช้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับเซนเบอร์รี่ การ อธิบายค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ต้องแยกออกจากประเด็นเรื่อง ความหมายของชื่อประเภทดังกล่าว เนื่องจากเซนเบอร์รี่ใช้สัจพจน์ทางอรรถศาสตร์แบบเฟรเก้ใน การอธิบายค่าความจริงของประโยค ซึ่งเป็นการอธิบายที่ต่างจากการอธิบายความหมายของชื่อ ที่ไม่มีสิ่งรองรับ ผู้เขียนเห็นว่าตรงประเด็นนี้ ทักษะของเซนเบอร์รี่ไม่สามารถแสดงให้เห็นถึง ความเชื่อมโยงระหว่างการมีความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และการทำให้ประโยคที่ ประกอบด้วยชื่อดังกล่าวมีค่าความจริงได้ สำหรับการตัดประเด็นเรื่องการเมืองของวัตถุออกไป นั้น ส่งผลให้ทักษะของเซนเบอร์รี่ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงกลายเป็นเรื่องของการนำไปใช้ได้เท่านั้น เกณฑ์ของ ความหมายในลักษณะนี้จึงเป็นการกำหนดของผู้ใช้ภาษาหรือของชุมชนชุมชนหนึ่ง ซึ่งเป็น

เกณฑ์ที่ไม่ได้เป็นอิสระจากตัวความหมายเอง ทำให้การเข้าใจความหมายระหว่างผู้ใช้หรือระหว่างชุมชนที่ต่างกันไม่สามารถเป็นไปได้ นอกจากนี้ทัศนคติของเซนเบอร์รี่ยังมีปัญหาภายในมโนทัศน์พื้นฐานที่ใช้ในการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เช่น มโนทัศน์เรื่องความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบส่งต่อที่ไม่เพียงพอต่อการทำให้การใช้ชื่อของเราย้อนกลับไปสู่แหล่งที่มาเริ่มแรก มโนทัศน์เรื่องแหล่งที่มาเริ่มแรกที่สามารถหาตัวอย่างแย้งเพื่อแสดงให้เห็นว่ามโนทัศน์ดังกล่าวไม่สามารถเป็นเกณฑ์การจำแนกวิธีปฏิบัติในการใช้ชื่อได้ และมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารของเซนเบอร์รี่ที่เมื่อวิเคราะห์แล้วจะเห็นว่าไม่ใช่มโนทัศน์แบบเฟรเก้ ทำให้การอ้างเหตุผลของเซนเบอร์รี่ซึ่งรับมาจากการอ้างเหตุผลของเฟรเก้ไม่สามารถใช้ได้ ผู้เขียนจึงคิดว่าทัศนคติของเซนเบอร์รี่เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่น่าเชื่อถือ

ในขณะที่อิวานส์อธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับด้วยมโนทัศน์เรื่องชื่อเชิงบรรยายและรูปแบบการชี้ตัววัตถุที่ขึ้นอยู่กับคำบรรยายเป็นหลัก เราอาจเข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่าเป็นชื่อเชิงบรรยายประเภทหนึ่ง ซึ่งสามารถรู้ความหมายของชื่อดังกล่าวได้จากกรณีเงื่อนไขเชิงบรรยายที่เกิดขึ้นพร้อมกับชื่อนั้น อาจกล่าวได้ว่าสำหรับอิวานส์ ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นเรื่องของการกำหนดเงื่อนไขบางอย่าง (stipulation) เกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง เช่น ถ้ามีคนที่มีประดิษฐ์ชิบ เราจะเรียกคนคนนั้นว่าจูเลียส การมีเงื่อนไขเชิงบรรยายเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเราสามารถแยกแยะความคิดของเราเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึงออกจากสิ่งอื่นได้ หรือเราสามารถมีความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับบ่งถึงได้ นอกจากนี้อิวานส์ยังใช้เงื่อนไขเชิงบรรยายเพื่ออธิบายค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ โดยเสนอให้พิจารณาค่าความจริงจากสัญพจน์ทางอรรถศาสตร์สำหรับชื่อเชิงบรรยายซึ่งได้มาจากเงื่อนไขเชิงบรรยายของชื่อนั้น จะเห็นว่าการอธิบายความหมายและค่าความจริงเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะของอิวานส์มีลักษณะที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะสอดคล้องกับแนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับค่าทางอรรถศาสตร์ที่อิวานส์ยอมรับว่า ค่าทางอรรถศาสตร์คือเงื่อนไขความจริงของประโยค ทัศนคติของอิวานส์สามารถแสดงให้เห็นว่า ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเกี่ยวข้องกับค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าว ในลักษณะที่การจะรู้ค่าความจริงของประโยคต้องวิเคราะห์จากความหมายของชื่อที่อยู่ในประโยคนั้น

ถึงแม้ว่าทัศนคติของอิวานส์จะมีปัญหาเกี่ยวกับมโนทัศน์ชื่อเชิงบรรยายดังที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อที่ 4.3 แต่ทัศนคติของอิวานส์ก็ยังคงน่าเชื่อถือ เนื่องจากทัศนคติของอิวานส์สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลกได้อย่างครบถ้วน ดังจะเห็นได้จากการที่อิวานส์คิดว่าความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นเรื่องของการให้เงื่อนไขบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึง แต่การให้เงื่อนไขในที่นี้ไม่ได้ตัดมโนทัศน์เรื่องวัตถุหรือสิ่งที่ถูกบ่งถึงออกไป ซึ่ง

ต่างจากการให้เงื่อนไชของคำบรรยายชี้เฉพาะในทัศนะของรัสเซลล์ที่ไม่มีกรกล่าวถึงมโนทัศน์
เรื่องวัตถุแต่อย่างใด อีวานส์ยังคงให้ความสำคัญกับตัววัตถุหรือสิ่งที่ถูกบ่งถึง แม้ว่าในกรณีชื่อ
ที่ไม่มีสิ่งรองรับจะไม่มีวัตถุที่ชื่อบ่งถึงอยู่จริง แต่ผู้ใช้ภาษาจะต้องสามารถจำแนกวัตถุนั้นออก
จากวัตถุอื่นๆ ได้จากการวิเคราะห์เงื่อนไชเชิงบรรยายของชื่อที่บ่งถึงวัตถุนั้น นั่นเท่ากับว่าผู้ใช้
ภาษาสามารถคิดถึงวัตถุนั้นได้ จะเห็นว่าเกณฑ์ของความหมายในทัศนะของอีวานส์คือวัตถุ ซึ่ง
เป็นสิ่งที่ป็นอิสระจากตัวความหมาย ทำให้ความหมายมีลักษณะภววิสัยในลักษณะที่ผู้ใช้ภาษา
สามารถเข้าใจความหมายร่วมกันได้ นอกจากนี้ทัศนะของอีวานส์ยังสามารถตอบคำถาม
วิมตินิยมเกี่ยวกับความหมายได้ โดยใช้หลักการของรัสเซลล์เป็นพื้นฐาน ซึ่งเป็นการรับประกัน
ความถูกต้องเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำหนึ่ง ด้วยเหตุผลเหล่านี้เองผู้เขียนจึงประเมินว่า
ทัศนะของอีวานส์เป็นแนวทางการแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่เหมาะสมทัศนะหนึ่ง